

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΟΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 618

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

*

Ἐν Ἀθήναις, 10 Μαΐου 1892

*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Γαῖς ἐπαρχίας	"	8.50
Ἐν τῷ ἔξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Ἐν Ρωσσίᾳ	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀλεξάνδρου Δοῦμα, υἱοῦ: ΑΝΕΥ ΚΑΡΔΙΑΣ.—Γεωργίου Προδῆλ: ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων.—Ἐδμόνδου δε Ἀμίτς: ΙΣΠΑΝΙΑ.—Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΡΑΜΣΗ. Αἰγυπτιακὸν εἰδύλλιον.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματσοτήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΑΝΕΥ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ἐξ λεύγας μακρὰν τῶν Παρισίων, ἐπὶ τῆς οδοῦ Βορρᾶ, ὑπάρχει ἐπαυλις ἐξαίσιος, οἰκοδομηθεῖσα ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΓ', μὲ πυργίσκους εἰς τὰς γωνίας καὶ μὲ στέγην ἐν σχήματι κώνου. Ἡ ἐπαυλις αὕτη, ἣτις ἦτο κατ' ἀρχὰς μοναστήριον, κατεσκευάσθη οὕτω πως ὑπὸ τινῶν μοναχικῶν κοινοτήτων, ὥστε ὁ πρῶτος αὐτῆς ἀγοραστὴς δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ τὴν μεταβάλλῃ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς τερπνοτέρας διαμονάς.

Ἡμέραν τινὰ τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου, πρὸ πενήτην ἔτων, πολλὰ πρόσωπα εἶχον συναθροισθῆ ἐν μιᾷ τῶν αἰθυσῶν τῆς ἐπαύλειος ταύτης: κυρία τεσσαράκοντά περίπου ἔτων, χήρα, ἀλλ' ἀρκετὰ φιλοσοφικῶς ὑπομένουσα τὴν χηρείαν, χάρις εἰς μεγάλην περιουσίαν καὶ εἰς πολυαριθμούς φίλους, ὑπαρξασα ὠραία, οὕσα ἀκόμη τοιαύτη, μαρκησία πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ οἰκοδέσποινα. Παραπλευρῶς αὐτῆς ἐκάθητο νεαρὰ γυνή, ἡ βαρωνίς Δάνζ.

Ἐὰν ἀγαπᾶτε τὰς μελαγχροινάς, φαντάσθητε τὸ ἀρέσκον τοῦτο χρῶμα εἰς τὴν ὠραίαν μας βαρωνίδα, ἐὰν προτιμᾶτε τὰς ξανθάς, θὰ σᾶς εἶπω ὅτι ἡ βαρωνίς ἦτο ξανθή. Ὡς βλέπετε, εἶμαι συνδιαλλακτικὸς καὶ τοῦτο, διότι ἀγνοῶ ἂν τῶν ὄντι ἦτο μελαγχροινὴ ἢ ξανθὴ. Τέλος, ὀλίγον μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ἀκρίβεια αὐτῆ, διότι ἡ χάρις δύναται νὰ ἦνε ξανθὴ ἢ μελαγχροινὴ, τὸ θέλημα τῶν ξανθῶν ἢ μελαγχροινῶν, ἡ δὲ βαρωνίς ἦτο ἡ ἐνσάρκωσις ἀμφοτέρων.

Ποῦ εἶνε ὁ σύζυγός της; Ποῦ εἶνε ὁ ἐρκαστὴς της; θὰ μοι εἶπητε, διότι ἡμεῖς, μικροὶ ἱστοριογράφοι τῆς καρδίας, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι, εὐθύς ὡς θέσωμεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς νεαρὰν καὶ ὠραίαν γυναῖκα, νὰ εἴπωμεν ἀμέσως ὅτι ἀγαπᾶ, ποῖον ἀγαπᾶ, πῶς, δικαί, καὶ νὰ τὴν εἰσαγάγωμεν εἰς τὰς διαφόρους περιπέτειας τοῦ ἔρωτος, μέχρις οὗ τὴν ἀφήσωμεν εὐτυχῆ ἢ νεκρὰν ἐν τῇ τελευταίᾳ γραμμῇ τοῦ βιβλίου μας.

Ἐ, λοιπὸν! δυσαρεστηθῆτε. Ἡ βαρωνίς δὲν ἔχει οὔτε σύζυγον, οὔτε ἐρκαστὴν καὶ θὰ προσθέσω, ὅτι δὲν αἰσθάνεται πλέον ἐπιθυμίαν διὰ τὸν ἕνα ἢ διὰ τὸν ἄλλον. Ἐν τούτοις δὲν

ἐγγυᾶται περὶ τοῦ μέλλοντος, εἶνε χήρα καθὼς ἢ μαρκησία.

Ἐπάρχουσιν ἀκόμη τρία ἄλλα πρόσωπα ἐν τῇ αἰθούσῃ: εἰς ἰατρὸς τριάκοντα πέντε σχεδὸν ἔτων, ὀνομαζόμενος Κλαύδιος, γηραιὸς στρατηγὸς ὀνόματι Σαινθρὲν καὶ πλούσιος τραπεζίτης, ὅστις ὀνομάζετο Καριλλάκ.

— Κύριοι, ὁ καιρὸς εἶνε ἐξαίσιος, ἔλεγεν ἡ μαρκησία, θὰ κάμετε ὠραῖον κυνήγιον αὔριον.

— Ποῖον περιμένετε ἀκόμη; ἠρώτησεν ὁ κ. Κλαύδιος.

— Τὸν κ. Μοντιδῶ.

— Χαρίεις νέος, εἶπεν ὁ στρατηγός.

— Καὶ ὅστις ἔπρεπε νὰ εἶνε ἐδῶ πρὸ μιᾶς ὥρας, προσέθηκεν ἡ κ. Δάνζ, διότι ἐντὸς ὀλίγου θὰ κτυπήσῃ πέντε ὥραι.

— Περιέργον, πάντοτε ἔρχεται ἑνωρίς. Ἄρκει νὰ μὴ τῷ συνέβῃ τίποτε.

— Ἐρχεται ἔφιππος ἢ πεζός;

— Πάντοτε ἔφιππος.

— Δὲν ὑπάρχει κανεὶς κίνδυνος, ἡ ὁδὸς εἶνε ὀμκλή.

— Καὶ ἐκτὸς τούτου, ἰππευεὶ ἀρκετὰ καλᾶ.

— Θὰ τῷ ἔτυχε κανὲν ἐμπόδιον.

— Θέλετε νὰ περιπατήσωμεν μέχρις ὅτου ἔλθῃ;

— Εὐχαρίστως.

— Ἰωσήφ, εἶπεν ἡ μαρκησία, εἰς ἕνα ὑπηρέτην, ἐὰν ἔλθῃ ὁ κ. Μοντιδῶ, νὰ τῷ εἴπῃς, ὅτι εἴμεθα πλησίον τοῦ φασιανοτροφείου.

Ἀπεμακρύνθησαν, χωρισθέντες εἰς δύο κύκλους, ὅτε δὲ εἰς τὰς ἑξ καὶ ἡμίσειαν ἐπανῆλθον, ὁ κ. Μοντιδῶ δὲν εἶχεν ἀκόμη φανῆ.

Ἦρχισαν νὰ ἀνησυχῶσιν. Εἰς τὰς ἑπτὰ, τίποτε ἀκόμη. Πρὸ ὀλίγου εἶχον καθῆσθαι εἰς τὴν τράπεζαν, διότι ἐν τῇ ἐπαύλει ἐγεγυμνάζοντο εἰς τὰς ἑπτὰ, ὅτε ὁ θαλαμηπόλος ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ ἐστιατορίου καὶ ἀνήγγειλε τὸν κ. Ἰούλιον Μοντιδῶ.

— Ἄ! ὅποια εὐτυχία, ἐκράυασεν ἡ βαρωνίς, φθάνετε εἰς κατάλληλον ὥραν.

Ὁ κ. Μοντιδὺ ἐσφιγξε τὴν χεῖρα, ἣν ἡ μαρκησία τῷ ἔτει-
 νεν, ἠσπάσθη τὴν τῆς κ. Δάνζ, ἐκαλημέρισεν εἰκείως τὸν ἰα-
 τρὸν, ὑπεκλήθη εὐσεβάστως πρὸ τοῦ στρατηγοῦ καὶ ἐχαιρέ-
 τισε τὸν τραπεζίτην, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζεν· ἔπειτα ἐκά-
 θησεν εἰς τὴν θέσιν, ἣτις τὸν ἀνέμενον.

Ὁ κ. Μοντιδὺ ἦτο νέος κομψός, ἀρκετὰ πλούσιος, ὠραῖος,
 καὶ ἀγαθός.

— Τώρα, σὰς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἐξηγήσετε, πῶς συ-
 νέθη νὰ ἀργοπορήσετε ἐπὶ τρεῖς ὥρας, εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Ἦρησα, χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Παρατηρήσατέ με.

— Τωόντι, εἴσθε ὀλίγον ὠχρός.

— Ἡ ὠχρότης αὕτη εἶνε ἡ δικαιολογία μου.

— Ἦσθενήσατε;

— Ὅχι.

— Τί σὰς συνέθη λοιπόν;

— Ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὴ ἔλθω οὔτε σήμερον, οὔτε αὔριον.

— Δὲν σὰς ἐννοοῦμεν, πρέπει νὰ ἐξηγηθῆτε.

— Μετὰ τὸ γεῦμα, διότι δὲν θέλω νὰ κόψω τὴν ὄρεξίν σας.

— Εἶνε λοιπόν πολὺ δραματικὸν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σὰς συ-
 νέθη;

— Ναί.

— Ἔστω· ἀλλ' ἐὰν ἡ δικαιολογία σας δὲν εἶνε ἀρκετὴ, θὰ
 εἴμεθα ἀυστηρότεροι.

Ἐγευματίσαν μετ' εὐθυμίας καὶ ἐπανήλθον εἰς τὴν μεγά-
 λην αἴθουσαν.

— Ἀς ἀκούσωμεν τώρα, πῶς θὰ δικαιολογηθῆτε, εἶπεν ἡ
 μαρκησία.

— Τί ὑπεθέτετε, ὅτι μὲ ἔκαμε νὰ ἀργοπορήσω;

— Ὅτι τὸ ἐλησημονήσατε, εἶπεν ἡ βραωνίς.

— Τοῦτο δὲν εἶνε πιθανόν.

— Ὅτι σὰς συνέθη κατὶ ἔκτακτον.

— Τῷ ὄντι.

— Ἐμπρός, σὰς ἀκούομεν.

— Εἶδετέ ποτε ἄνθρωπον νὰ κρημνίζεται ἐκ τοῦ τετάρ-
 του ὁρόφου;

— Εὐτυχῶς οὐδέποτε.

— Λοιπὸν ἐγὼ εἶδον τοιοῦτόν τι σήμερον.

— Ποῦ;

— Εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Ὁνωρίου.

— Ἀ! Θεέ μου! ἄνδρα ἢ γυναῖκα;

— Γυναῖκα.

— Νέαν;

— Εἰκοσαετίδα.

— Τὸ δυστυχὲς πλάσμα! Ἦτο τυχαῖον ἢ αὐτοκτονία;

— Αὐτοκτονία.

— Ἐπεσε πλησίον σας;

— Ἐν βῆμα πρὸ τῶν ποδῶν μου.

— Εἶνε φοβερόν!

— Ἐφονεύθη;

— Πάραυτα.

— Καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν ἐρρίφθη ἐκ τοῦ παραθύρου;

— Ἄγνων. Διαφοροτρόπως ἐσχολιάζον τὴν αἰτίαν, ἀλλ'
 οὐδεμίαν ἔδωκα προσοχὴν εἰς τὰ σχόλιά των.

— Ὅτε ἤρχεσθε, συνέθη τοῦτο;

— Ὅχι. Ἐπέστρεφον εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἵνα παραλάβω
 τὸν ἵππον καὶ ἔλθω ἐδῶ. Ἦμην μὲ τινα φίλον μου. Ἐβα-

δίζομεν ταχέως. Αἴφνης πρᾶγμα τι πίπτει πρὸ ἡμῶν • μετὰ
 μεγάλου θορύβου καὶ σπαρακτικῆς φωνῆς. Ἦτο μίαν γυνή.
 Συνεμαζεύθησαν περὶ αὐτήν, ἐν ᾧ ἐγὼ, συγκινηθεὶς, ἐστηρί-
 χθη ἐπὶ τοῦ τοίχου, διὰ νὰ μὴ πέσω, καὶ ἀπέστρεψα τὴν κε-
 φαλήν, διὰ νὰ μὴ βλέπω τίποτε. Μὲ εἶχε καταλάβῃ τρόμος
 νευρικός

— Καὶ ὁ φίλος σας;

— Ἀ! ὁ φίλος μου ἦτο ἐντελῶς ἤρεμος.

— Πῶς ἤρεμος; Ὅ,τι εἶδε δὲν τὸν συνεκίνησεν;

— Ποσῶς.

— Δὲν εἶνε δυνατόν.

— Εἶνε ὅπως σὰς τὸ λέγω. Ἔτσι εἶνε καμωμένος, τίποτε
 δὲν τὸν συγκινεῖ. Ἐν ᾧ ἄλλοι μὲν ἐφρευον, ἄλλοι δὲ προσέ-
 τρεχον περιέργως, ἀλλ' ἀνωφελῆς, αἱ δὲ γυναῖκες ἐκρυάγζον
 καὶ ἐγὼ ἐπινὸν ποτήριον ὕδατος, ἵνα συνέλθω, ἐκεῖνος ἔκυψεν,
 ἀνήγειρα τὸ πτώμα, τὸ ἔλαβεν εἰς τοὺς βραχιόνάς του καὶ τὸ
 ἀπέθηκεν ἡσύχως εἰς τι κατάστημα. Ἐπειτα μὲ συνήτησε
 καὶ ὡς νὰ μὴ εἶχε συμβῆ τίποτε, ἐξηκολούθησε τὴν ἱστορίαν
 τὴν ὁποίαν μοὶ διηγείτε, ὅτε τὸ συμβᾶν ἔλαβε χώραν. Δὲν
 εἶχε μάλιστα ἀλλάξῃ οὔτε χρῶμα.

— Ὑπάρχουσι τοιοῦτοι ἄνθρωποι!

— Ὑπάρχει μόνος εἰς καὶ οὗτος εἶνε ὁ φίλος μου.

— Καὶ τὸν ὀνομάζετε φίλον σας;

— Διατί ὄχι.

— Ἄλλ' εἶνε ἀνάξιος φιλίας.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχει καρδίαν.

— Ποίαν ἡλικίαν ἔχει;

— Τὴν ἰδικήν μου.

— Εἶνε δῆμιος.

— Δὲν πιστεύω.

— Τί τῷ εἶπετε σῆς;

— Τίποτε. Τὸν εἶδον ἐπίσης ἤρεμον καὶ εἰς ἄλλας περι-
 στάσεις κατὰ τὰς ὁποίας ὅλοι συνεκινήθησαν.

— Εἶνε φύσις φοβερά.

— Καὶ εἶνε εἴκοσι δύο ἐτῶν;

— Ναί.

— Εἶνε ἀδύνατον.

— Ἐπανήλθομεν εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὅπου προγευματίσε
 μὲ τὴν μεγαλειτέραν ὄρεξιν.

— Εἶνε φαρμασόνος.

Ὁ Ἰούλιος ἤρχισε νὰ γελά.

— Δὲν εἶνε ὅμως ἀπόδειξις γενναΐτητος, εἶπεν ὁ κύριος
 Σαινθρέν.

— Εἶνε ἀναίσθησις, διὰ τὴν ὁποίαν ἐγὼ, καίτοι ἰατρός,
 θὰ ἤμην ἀνίκανος, εἶπεν ὁ κύριος Κλαύδιος.

— Σὰς βεβαίω, ὅτι θὰ εὐρίσκετο μέσον νὰ συγκινηθῇ ὁ
 ἀναίσθητος οὗτος, προσέθηκεν ὁ τραπεζίτης, ὅστις ὠμίλει, ὡς
 ἄνθρωπος νομίζων, ὅτι ὑπάρχει χρυσὸς εἰς τοὺς λόγους του.

— Ὑπάρχουσι συγκινήσεις, τὰς ὁποίας οὐδεὶς δύναται νὰ
 ἀποφύγῃ, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Δάνζ. Ὁ φίλος σας σὰς ἐξ-
 ἀπατᾷ, ὑποκρίνεται τὸν ἀπαθῆ.

— Ἴσως, ὑπέλαβεν ὁ Ἰούλιος, ἀλλὰ τότε παίξει καλὰ
 τὸ μέρος του.

— Θὰ ἐστοιχηματίζον νὰ τὸν συγκινήσω.

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Εἶνε πλούσιος; ἠρώτησεν ὁ τραπεζίτης.

— Ὅχι.
 — Ἐμονομάχησεν ; εἶπεν ὁ στρατιωτικός.
 — Οὐτε.
 — Ἠγάπησεν ; ἠρώτησεν ἡ νεαρά γυνή.
 — Οὐδέποτε.
 — Εἶνε παιδί, ὑπέλαθεν ὁ τραπέζιτης· ἐντὸς δύο ὥρων δύναμαι νὰ τὸν θέσω ἐκτὸς ἑαυτοῦ.
 — Καὶ ἐγὼ ἐντὸς πέντε λεπτῶν νὰ τὸν συγκινήσω.
 — Καὶ ἐγὼ μὲ δύο λέξεις δύναμαι νὰ τὸν κάμω νὰ κλαύσῃ.
 — Ἐ, λοιπόν, εἶπεν ὁ Ἰούλιος, δυνάμεθα νὰ κάμωμεν τὸ ἐξῆς· ἐὰν ἡ κυρία μαρκησία τὸ ἐπιτρέπῃ, θὰ τῷ γράψω νὰ ἔλθῃ, διὰ νὰ κινήσῃ μαζί μας.
 — Σὰς τὸ ἐπιτρέπω. Καὶ εἶπειτα ;
 — Ἐκαστος θὰ κάμῃ μίαν ἀπόπειραν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἂν ἡ καρδία του πάλλῃ ἐπὶ στιγμὴν, χάνω τὸ στοιχίμα. Συμφωνεῖτε ;
 — Δὲν θὰ τὸν προειδοποιήσετε.
 — Ὅχι.
 — Ἐκαστος θὰ δοκιμάσῃ, ὅπως θέλει.
 — Ἐννοεῖται.
 — Ἀλλὰ θὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησιν ;
 — Τίποτε δὲν τὸν ἐμποδίζει, αὐριον θὰ εἶνε ἐδῶ.
 Ὁ Ἰούλιος ἔλαβε τὸν κάλαμον καὶ ἔγραψε παραχρῆμα εἰς τὸν φίλον του. Ἐνεχείρησε τὴν ἐπιστολὴν εἰς ὑπηρέτην, ἐπιφορτισμένον νὰ τὴν φέρῃ τὴν ἰδίαν ἐσπέραν, ἵνα ὁ ἰδιότροπος οὗτος νέος δυνηθῇ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν τὴν μεσημβριαν τῆς ἐπομένης.
 Διῆλθον τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἐσπερίδος ἐρωτῶντες τὸν Ἰούλιον περὶ τοῦ παραδόξου τούτου προσώπου :
 — Εἶνε ὠραίος ; Εἶνε κοντός ; Εἶνε ὑψηλός ; Εἶνε μελαγχροινός ; Εἶνε ξανθός ; Εἶνε ὠχρός ;
 Ἐρωτῆσεις, εἰς ἃς ὁ Ἰούλιος ἤρκαίτο νὰ ἀπαντᾷ.
 — Δὲν θέλω νὰ εἶπω τίποτε, θὰ ἴδητε.
 Τὴν ἐπομένην περὶ τὴν μεσημβριαν πάντες εἶχον συναθροισθῆ ἐν τῇ αἰθούσῃ, μετὰ περιεργείας ἀναμένοντες, ὅτε ὑπηρέτης ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἀνήγγειλε τὸν κ. ἰππότην Διλό. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὑπῆρχον ἀκόμη ἰππῶται.
 Πάντες ἐστράφησαν πρὸς τὴν θύραν, αἱ ἧς εἰσῆλθε νέος μετρίου ἀναστήματος, μειδιῶν καὶ μὲ βλέμμα πλήρες ἠδύτητος. Μικροὶ πόδες, ὠραῖαι χεῖρες, χρῶμα ξανθόν, ἐνδυμασία κομψὴ καθίστων τὸν ἰππότην ἐκ πρώτης ὄψεως λίαν συμπαθῆ.
 — Ἐπιτρέψατέ μοι, μαρκησία, εἶπεν ὁ κ. Ἰούλιος, νὰ σὰς παρουσιάσω ἕνα τῶν καλλιτέρων φίλων μου, τὸν κ. ἰππότην Διλό, ὅστις θὰ σὰς βεβαιώσῃ, ὅτι ἡ χθεσινὴ βραδυτὴς ὑπῆρξεν ὅλως ἀνεξάρτητος τῆς θελήσεώς μου.
 — Ἀληθῶς, κυρία, εἶπεν ὁ ἰππότης, ὁ Ἰούλιος εἶνε ἄξιος πάσης ἐπιεικείας διὰ χθεσινὴν ἀργοπορίαν του.
 Ἡ μαρκησία ἔκαμε σημεῖον εἰς τὸν ἰππότην νὰ καθήσῃ, ὅπερ οὗτος ἐπραξέ μετὰ τελείας ἐπιτηδειότητος.
 Ἡ κ. Δάνζ δὲν ἐσήκωνε τοὺς ὀφθαλμούς ἀπ' ἐπάνω του.
 Ὡς πρὸς τὸν ἰππότην, δὲν ὑπόπτειε τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἐκίνει.
 — Ὁ κ. Ἰούλιος, ἐπανέλαθεν ἡ μαρκησία, μὰς διηγήθη τὸ συμβάν, εἰς τὸ ὅποιον μετ' αὐτοῦ παρευρέθητε, καὶ εἴμεθα περιέργοι νὰ μάθωμεν τὸ τέλος.

— Τὸ ἀγνοῶ ὀλοτελῶς, κυρία· ἀλλὰ δὲν θὰ εἶνε ἀξιοπερίεργον, ἀφοῦ ἡ νεᾶνις ἀπέθανεν.
 — Ὁ κ. Ἰούλιος μὰς εἶπεν, ὅτι ἐξ ὅλων μόνος σεις ἔσχετε τὸ θάρρος νὰ τὴν περιποιηθῆτε. Ἀληθεύει, ὅτι εἶχε τὸ κρανίον τεθραυσμένον ;
 — Καθ' ὀλοκληρίαν ἀνοικτὸν καὶ ὁ μυελὸς ἔρρεεν, ὅπως τὸ ὕδωρ ἀπὸ ἀγγεῖον, ἀπήντησεν ὁ κ. Διλό μὲ τὸν φυσικώτερον τόνον.
 — Συγχωρήσατέ με, εἶπεν ἡ μαρκησία, χωριῶσα χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, πρὸς τῆς ἡρέμου ταύτης συγκρίσεως, συγχωρήσατέ μοι, ἐὰν ἀπὸ τῆς ἀφιξέως σας ἔμιλῶ περὶ τοῦ γεγονότος τούτου· ἀλλ' ἀπὸ χθὲς περὶ οὐδενὸς ἄλλου γίνεται λόγος ἐνταῦθα ἢ περὶ τῆς ψυχραιμίας, τὴν ὅποιαν διειτηρήσατε καὶ ἡ ὅποια δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴν ἡλικίαν σας.
 — Ἀληθῶς, κυρία, ἔχω ἀρκετὴν ψυχραιμίαν.
 — Ἀλλ' ὁ ἀληθὴς λόγος, ἐνεκα τοῦ ὁποίου εἴσθε ἐδῶ, κύριε, εἶνε ἡ ἀγάπη πάντων ἡμῶν πρὸς τὸν κύριον Μοντιδύ, ὅστις μὰς ἀγαπᾷ καὶ τοῦ ὁποίου οἱ φίλοι εἶνε ἰδιοὶ μας.
 — Σὰς εἶμαι εὐγνώμων, κυρία.
 Ὁ κ. Ἰούλιος ἐπαρουσίασε τὸν φίλον του εἰς τὰ ἄλλα πρόσωπα, τὰ ὅποια εὐρίσκοντο ἐκεῖ, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ὁ κ. Διλό κατέστη οἰκειὸς μεταξὺ ὅλων.
 Ἡ ἡμέρα ἦτο ὠραία. Ἐξῆλθον, ἵνα περιπατήσωσιν εἰς τὰς δεινδροφυτείας.
 Τὸ κυνήγιον ἐπρόκειτο νὰ γείνη τὴν ἐπομένην.
 Κατὰ τὸν περίπατον ἀφῆκαν τὸν κ. Διλό νὰ συνδιαλέγεται μετὰ τοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ στρατηγοῦ.
 Ὁ τραπέζιτης καὶ ἡ κ. Δάνζ λαβόντες τὴν μαρκησίαν καὶ τὸν Ἰούλιον κατὰ μέρος, τοῖς ἔλεγον·
 — Πρόκειται περὶ στοιχήματος, ὅλα τὰ μέσα ἐπιτρέπονται.
 — Ὅλα.
 — Μὲ ἕνα ὄρον, προσέθηκεν ἡ μαρκησία, ἀφ' οὗ γείνωσιν αἱ δοκιμασίαι, τὰς ὑποίας ὁ κύριος Διλό θὰ ὑπομείνη ἢ ὄχι, θὰ εἴπωμεν εἰς αὐτὸν τὴν ἀλήθειαν καὶ θὰ τῷ δώσωμεν τὰς ἀναγκαίας ἐξηγήσεις.
 — Βεβχιότατα.
 — Τὸν ἐφαντάζεσθε ὅπως εἶνε, μαρκησία ;
 — Ὅχι.
 — Καὶ ἐπιμένετε πάντοτε εἰς τὸ στοιχίμα, Ἰούλιε ;
 — Τὸ διπλασιάζω, μάλιστα ἂν θέλετε.
 Ἡ μαρκησία, ὁ Ἰούλιος καὶ τὰ τρία ἄλλα πρόσωπα συνήντησαν τὸν ἰππότην καὶ τὸν ἱατρόν.
 Ἡ κ. Δάνζ ἠρώτησεν ἐλευθέρως·
 — Περὶ τίνος ὁμιλεῖτε, ἱατρέ, μετὰ τοῦ κ. ἰππότου ;
 — Περὶ ψυχῆς, ἀπεκρίθη ὁ κ. Διλό.
 — Πιστεύετε εἰς αὐτήν, κύριε ;
 — Ναί, κυρία, καὶ προπάντων, ὅταν βλέπω ἄτομον, τοῦ ὁποίου ἡ καλλονὴ θὰ ἦτο μηδέν, ἐὰν ἡ ψυχὴ δὲν ἐπήνθει ἐπ' αὐτοῦ ὡς ἄρωμα.
 — Ἰδοὺ ποίησις, μὰ τὴν ἀλήθειαν.
 — Ἰδέα ἀπλῶς,
 — Καὶ χωρὶς ἄλλο, κύριε ἰππῶτα, ὑπάρχει κᾶπου ψυχὴ, ἥτις ἐμπνέει περισσότερον ἢ αἱ ἄλλα.
 — Ἀπατάσθε, κυρία.
 — Δὲν ἠγάπησατε καμμίαν φορὰν ;
 Ὁ ἰππότης παρετήρησε τὴν κ. Δάνζ χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ,

— Διατί με βλέπετε με αὐτὸν τὸν τρόπον ;

— Ἡ ἐρώτησίς σας με ἐκπλήττει.

— Διατί ;

— Διότι με ἐρωτᾶτε περὶ πράγματος ἐμπιστευτικοῦ εἰς τὸ ὅποιον ἐὰν ἀπήντων, θὰ ἰκανοποιῶν τὴν περιέργειαν καὶ ὄχι τὸ ἐνδιαφέρον σας, ἀφ' οὗ πρὸ ὀλίγων μόνον λεπτῶν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σας γνωρίζω.

Ἡ κ. Δάνζ ἠρυθρίασεν ὀλίγον.

— Πῶς, ἐπανελάθε, διατί ἐξεπλάγητε με τὴν ἐρώτησίν μου ;

— Πῶς ἠθέλετε νὰ μὴ ἐκπλαγῶ, κυρία ;

— Ἐνόμιζον, ὅτι τίποτε δὲν δύναται νὰ σας ἐπηρεάσῃ ;

— Πῶς τὸ γνωρίζετε ;

— Τὸ ὑπέθετον μετὰ τὸ χθεσινὸν συμβάν, κατὰ τὸ ὅποιον ἐδείξατε τόσῃν ἀπάθειαν.

— Καὶ τί τὸ παράδοξον εἰς τὴν ἀπάθειαν ταύτην ;

— Εἶνε ἐν τούτοις λίαν συγκινητικόν, ὅταν βλέπη τις νεαρὰν γυναῖκα νὰ θραυῇ τὸ κρανίον τῆς ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου.

— Πρὸ δυστυχήματος, συμβάντος εἰς ἄτομον, τὸ ὅποιον δὲν γνωρίζομεν, ἢ θὰ συγκινηθῶμεν, ὅπερ εἶνε ἀνωφελές καὶ κοινόν, ἢ θὰ παράσχωμεν βοήθειαν, ὅπερ εἶνε φιλάνθρωπον καὶ ὠφέλιμον. Ἀνήγειρα τὴν γυναῖκα ἐκείνην καὶ τὴν ἀπειμάρκον ἀπὸ τῆς ἀνοήτου περιεργείας τῶν διαβατῶν. Νομίζω ὅτι ἐκάμα τὸ καθήκόν μου. Τώρα, ἔπρεπε νὰ χύσω δάκρυα, διότι ἡ γυνὴ ἐκείνη ἠθέλησε νὰ ριφθῇ ἐκ τοῦ παραθύρου, ἐνῶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ με φονεύσῃ πίπτουσα ; Ὅθ' ἦτο γελοῖον. Ἐὰν ἐρίφθη ἐκ τοῦ παραθύρου, ἀπόδειξις ὅτι ὁ θάνατος ἦτο εὐτυχία δι' αὐτήν. Ἀπέθανεν, ἄρα εἶνε εὐτυχής. Ἡ φιλάνθρωπιὰ μοὶ ἐπιτάσσει νὰ χαίρω. Παρατηρῶ ἐν τῷ κόσμῳ τὴν συνήθειαν τοῦ νὰ συγκινώμεθα περισσότερο διὰ γεγονὸς φυσικόν ἢ διὰ γεγονὸς ἠθικόν. Ὅσα τετραυμένα, πρόσωπον καθημαγμένον, συγκινούσιν ἐκείνους, οἵτινες θὰ ἐγέλων διὰ σπουδαίαν ψυχικὴν θλίψιν. Δὲν εἶμαι ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ἰδοὺ τὸ πᾶν.

— Εἶσθε κύριος τοῦ ἑαυτοῦ σας, ἀλλὰ σας οἰκτεῖρω.

— Διατί, κυρία ;

— Διότι εἶσθε ἐγωϊστής.

— Σὰς παρακαλῶ νὰ μοὺ ἐξηγήσετε τί εἶνε ἐγωϊστής.

— Ὅν ἀναίσθητον εἰς πάσαν ξένην θλίψιν, ὄν, τὸ ὅποιον μόνον περὶ ἑαυτοῦ φροντίζει.

— Ἴδου εἰς ἀπὸ τοὺς χιλίους ὁρισμούς, τοὺς ὁποίους δίδουσιν εἰς τὸ ἐλάττωμα τοῦτο. Διότι ὁ κόσμος ἀποκαλεῖ τὸν ἐγωϊσμὸν ἐλάττωμα.

— Καὶ ἔχει δίκαιον.

— Ἐ, καλὰ, κυρία, παραδέχομαι τὸν ὁρισμὸν τοῦτον καὶ ὅτι εἶμαι ἐγωϊστής. Εἰς ποῖον τὸ ἐλάττωμα τοῦτο κάμνει κακόν ;

— Εἰς πάντας, τοὺς ὁποίους θὰ ἠγαπᾶτε, θὰ ἐβοηθεῖτε, καὶ περὶ τῶν ὁποίων τώρα δὲν φροντίζετε.

— Ποῖαι εἶνε οὗτοι ; Σὰς παρακαλῶ νὰ μοὺ τοὺς ὀνομάσετε.

— Δὲν τοὺς γνωρίζω, εἶνε ἡ ἀνθρωπότης ὀλόκληρος.

— Πιστεύετε, ὅτι ἡ ἀνθρωπότης φροντίζει δι' ἐμὲ περισσότερο ἢ ὅσον ἐγὼ δι' αὐτήν ;

— Δὲν θὰ τὸ ἠξίζετε, ὁμολογήσατέ το.

— Λοιπὸν ἡ ἀνθρωπότης δὲν ἐνδιαφέρεται δι' ἐμέ. Ποῖος

ἄνθρωπος εἶνε εὐτυχέστερος ἀπὸ ἐκείνον, διὰ τὸν ὅποιον κανεὶς δὲν φροντίζει ;

— Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ὁποίου πάντες θὰ ἐνδιαφέροντο.

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν ὑπάρχει καὶ ἐὰν ὑπῆρχε, θὰ ἦτο ὁ εὐτυχέστατος πάντων τῶν θνητῶν. Ἐκκαστος ἐπιθυμεῖ τὴν εὐτυχίαν συμφώνως μετὰ τὴν ἰδίαν του φαντασίαν καὶ ἐπειδὴ ἡ εὐτυχία εἶνε πρᾶγμα ἀτομικόν, πρέπει νὰ ἀφήσωμεν ἕκαστον νὰ τὴν ἐννοήσῃ καὶ νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ, ὅπως θέλει.

— Ἀλλ' ἵνα τὴν ἐφαρμόσῃ ἔχει ἀνάγκη τῆς βοήθειας ἐνὸς ἢ πολλῶν καὶ ἂν ἡ βοήθεια αὕτη δὲν ὑπάρχῃ ὁ ἄνθρωπος θὰ εἶνε δυστυχής.

— Βεβαίως, διότι θὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς ἄλλους συνδρομήν, ἢ ὅποια θὰ εἶνε ἀντίθετος εἰς τὰ συμφέροντα τὰ πάθη, τὰς ἐξεις, τὰ σχέδια των. Ἐπειτα, μεταξὺ μας, ὁ ἄνθρωπος ὁ ἔχων ἀνάγκη τῶν ἄλλων, ἵνα εἶνε εὐτυχής, εἶνε μωρός. Ὁ θαυμασμός τοῦ ἀνθρώπου ὁργανισμὸς περιέχει πᾶν ὅτι τὸ ἀναγκαῖον εἰς αὐτὸν δι' ὀλόκληρον τὴν ζωὴν. Ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θελήσεώς του νὰ προσδιορίσῃ τὰς ἐπιθυμίας του, ἀντὶ νὰ ἐπεκτείνῃ τὰ ὄρια τῆς φιλοδοξίας. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἐγωϊσμὸν, οὗτος ὑπάρχει παντοῦ, πιστεύσατέ το, κυρία. Τὰ ἀγγότερα αἰσθητικὰ στηρίζονται ἐπ' αὐτοῦ, τὰ μεγαλειότερα πάθη οὐο ἀτόμων πρὸς ἄλληλα δὲν εἶνε παρά ἡ ἀνάγκη τῶν οὐο ἐγωϊσμῶν των, τεθειμένων ἐν ἐπαθῇ. Ἐν τῇ ἐνώσει δύο προσώπων, εἴτε διὰ τοῦ γάμου εἴτε διὰ τοῦ ἔρωτος, τί ἐνυπάρχει ; Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει κοινωνία συμφερόντων, θέσεως, περιουσίας, ἐν τῇ δευτέρᾳ ἡ ἀνάγκη στοργῆς συντελούσης εἰς ἀπόκτησιν τοιαύτης εὐτυχίας, ὅποιαν τὴν ὀνειρευόμεθα. Οἷος ἐγωϊσμὸς ἐν τῷ ἔρωτι, ὅστις κατ' ἀρχὰς φαίνεται ἡ ἐναργεστέρᾳ ἀπόδειξις πασῶν τῶν γενναιοτήτων τῆς ψυχῆς ! Ὁ ἀνὴρ ἀνῆκει ὀλόκληρος εἰς τὴν γυναῖκα, ἡ γυνὴ ὀλόκληρος εἰς τὸν ἄνδρα, δίδουσι λόγον τῶν πράξεων των λέξιν πρὸς λέξιν, λεπτὸν πρὸς λεπτὸν. Ἄς εἴπωσιν εἰς τὸν καλλίτερον ἄνδρα : « Ὁ μόνος σας φίλος θὰ ἀποθάνῃ, ἀλλὰ θὰ ζήσῃ, ἐὰν παραχωρήσετε εἰς αὐτὸν, μίαν ἡμέραν μόνον τὴν γυναῖκα, τὴν ὅποιαν ἀγαπᾶτε. » Τί θὰ κάμῃ αὐτός ; θὰ ἀρήσῃ τὸν φίλον του νὰ ἀποθάνῃ. Εἶπετε εἰς τὴν καλλιτέραν γυναῖκα : « Ὁ ἀνὴρ, ὃν ἀγαπᾶτε, ἔχει στιγμὴν πάθους μοιραίου δι' ἄλλην γυναῖκα, θὰ ἀποθάνῃ, ἐὰν δὲν ὑποκύβῃ εἰς αὐτόν, ἀλλ' ἔχει ἀνάγκη τῆς συγκαταθέσεώς σας. » Τί θὰ ἀπαντήσῃ ἡ ἐρώσα αὕτη γυνή ; « Προτιμῶ νὰ τὸν ἴδω νεκρὸν ἢ εἰς τὰς ἀγκάλας ἄλλης. » Γνωρίζετε, ποῖα διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ ; Ὁ ἐγωϊσμὸς εἶνε ἔρως εἰς ἓν καὶ ὁ ἔρως ἐγωϊσμὸς εἰς δύο. »

— Κατωρθώσατε λοιπὸν νὰ τεθῆτε ὑπεράνω τῶν ἀνθρωπίνων τούτων παραλογισμῶν ;

— Ναί, κυρία.

— Δὲν ἀγαπᾶτε τίποτε ;

— Τίποτε.

— Οὔτε τὸν ἑαυτὸν σας ;

— Οὔτε.

— Ἀποθάνετε τότε !

— Δὲν ἔχω καθόλου τοιαύτην ἐπιθυμίαν.

— Διατί ;

— Διότι εἶμαι εὐτυχής.

[Ἐπεται συνέχεια]

Κ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ

Τ Ο Μ Υ Σ Τ Ι Κ Ο Ν

— Πληρέστατα, τώρα αρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι εἶνε λογικὰ τὰ συμπεράσματά σου.

— Ἄ! δόξα σοι ὁ Θεός, τώρα 'ποῦ ἔχομεν τὴν θέσιν τοῦ Alléco καὶ τοῦ Qui quen grogne θὰ ἰδῆς ὅτι τὰ λοιπὰ θὰ ἔλθουν μόνα.

— Μετὰ χαρᾶς ἀνομολογῶ ὅτι μὲ ὅλην τὴν ὀλίγην ἐμπιστοσύνην, τὴν ὅποιαν ἔχω εἰς σέ, ἐπροχωρήσαμεν μεγάλως ἀγνώω μόνον ἂν θ' ἀνακοπῶμεν κατόπιν, ἢ ἂν θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν λύσιν τῶν ἀγνώστων, διότι τὰ λοιπὰ, ὡς λέγεις, δὲν μοῦ φαίνονται, ἂν καὶ μοῦ τὸ βεβαιοῖς, ὅτι ἐξηγοῦνται μόνα των... Καὶ περιπλέον, ὑπάρχουν ἀριθμοὶ σκοτεινοί.

— Τὸ κατ' ἐμέ, οἱ ἀριθμοὶ σημαίνουν τὰς ἀποστάσεις, ἀνταπῆντησε ζωηρῶς ὁ Φλαβιανός, τὸ δὲ σημεῖον † ἀντικαθιστᾶ, ὡς παρετήρησα, τὴν στιξίν.

— Καὶ ἡ τελευταία ἐκείνη λέξις, ἐκείνο τὸ τελευταῖον ὄνομα, διότι μοῦ φαίνεται ὡς ὄνομα, ἐκείνο, τὸ ὅποιον ὑπάρχει εἰς τὸ τέλος τοῦ ἐγγράφου καὶ ὁμοιάζει ὡς ὑπογραφή, τί σημαίνει ἄρά γε;

— Ἦσύχασε, σημαίνει κάτι τι, ὑπῆρξεν εἰς Πομπόννης, καὶ θὰ κατορθώσω ἐπὶ τέλους νὰ τὸν ἀνακαλύψω! Πομπόννης! Πομπόννης! πόσον ὅμως θὰ μὲ συγχίση αὐτό! Τί νὰ ἦνε ἄρά γε;

— Αὐτὸ δὲν εἶνε ὄνομα, εἶπεν ὁ Λαφρεσάνζ.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Μωροά, σκεπτόμενος πάντοτε, εἶνε ἴσως, ἢ καλλίτερα, εἶνε βεβαίως ἐπίθετον.

— Αὐτὸ ἔρχεται, βλέπω, καὶ στὸ τραγοῦδι, ἐπανέλαθεν ὁ Λαφρεσάνζ, καὶ ἤρχισε ψάλλον σιγὰ:

Τί γέλοια 'ποῦ θὰ κάνουνε μὲ τὸν παπᾶ Πομπόννη!

Ὁ Φλαβιανός ἀνυπομονήσας ἀνέτεινε τοὺς ὤμους.

— Σὲ παρακαλῶ, μίαν μόνον χάριν ἀπαιτῶ ἀπὸ σέ, νὰ μὲ ἀφήσης ἤσυχον, αὐτό, νομίζω, ἠμπορεῖς νὰ τὸ κάμης!

— Ἐπὶ τέλους, εἶπεν ὁ Λέων, ὡς ἐν συμπεράσματι, Alléco qui quen grogne, galère, ὅλα αὐτὰ αἱ λέξεις θὰ μείνουν εἰς τὸν νοῦν σου καὶ θ' ἀντιμάχωνται ἐντὸς τοῦ κρανίου σου.

— Ὅταν νὰ τῶξευρες, ἀνταπῆντησε σπουδαίως ὁ Μωροά.

Ἡ συνομιλία ἐνταμάτησεν ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ παρόντος, τοῦ μὲν Φλαβιανοῦ ἐπαναλαμβάνοντος ὅλον ἐν: Πομπόννης, Πομπόννης, τοῦ δὲ Λαφρεσάνζ ἐν τῇ συνήθει αὐτοῦ ἐλαφρότητι μὴδὲ σκεπτομένου καὶν. Ἐτι ἀπαξ ἐπανῆλθεν ὁ Φλαβιανός εἰς τὸ θέμα καὶ ὁ φίλος τῷ ἀπεκρίθη:

— Ἐπροχώρησες περισσότερον ἀπὸ τὸ Qui quen grogne galère. Alléco, Pomponne; ... Πάλιν ἀνεπιτυχία...

Ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ κεφαλαίου τούτου γνωρίζομεν ὅτι ἡ ἀνεπιτυχία αὕτη δὲν ἦτο ἡ μόνη...

Ἐκείνος, ὅστις δὲν ἐθωρακίζετο διόλου διὰ φιλοσοφίας, ἦτο

ἡ βαρωνίς: τὴν καρδίαν ταύτης κατεβίβρωσκε ζηλοτυπία καὶ λύσσα, ἐννοεῖ δὲ κάλλιστα, τὸ πανούργον πλάσμα, ὅτι ἡ σοβαρωτάτη πληγὴ τοῦ Λαφρεσάνζ, προφυλάττουσα αὐτὸν ἀπὸ τὰ βλέμματά της, τὸν ἀπήλλαξεν ἀπὸ τοῦ κράτους αὐτῆς. Τὸ γόητρον ἐξέλιπε, καὶ ὠμολόγει τὸ σφάλμα της, προσερχόμενον ἐκ τοῦ ὅτι προὔχωρησε πέραν τοῦ δέοντος. Βεβασιότατη οὖσα περὶ ἑαυτῆς, γυνὴ κακοήθης ὡς αὕτη, δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸν θρίαμβον τῆς ἀγνῆς Βέρθας δὲ Κερμόρ, ἣν ἐθεώρει ὡς τρελλοκόριτσον καὶ μικρολόγον νέαν, καὶ συνέβαινε ἀπ' ἐναντίας ὥστε τὸ τρελλοκόριτσον αὐτὸ νὰ καταλαμβάνῃ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν καρδίαν τοῦ Λαφρεσάνζ, ἀποδιῶκον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐξ αὐτῆς τὴν εἰκόνα τῆς βαρωνίδος δὲ Γούγκα.

— Θὰ τὸν πιάσω πάλιν εἰς τὰ δίκτυά μου, ἔλεγεν ἀνυψούσα τὴν κεφαλὴν μετὰ προκλήσεως, θὰ μοῦ ἔλθῃ πάλιν, θέλω νὰ τὸν ἴδω ἔρποντα εἰς τοὺς πόδας μου.

Ταῦτα ἔλεγε γυνή, ἥς ἡ φιλοτιμία ἦν προσβεβλημένη.

Ὡ! ἡ Βέρθα οὐδέποτε ἀμφέβαλλεν ὅτι κατὰ τινὰς ὥρας μάλιστα διέτρεξε σπουδαίους κινδύνους. Ἡ βαρωνίς ἐπλησίασε περισσότερον τὴν κυρίαν Σιδῶναί: δὲν ἦτο ἄρᾳ γε τὸ κέντρον, πρὸς ὃ ὤφειλε νὰ προσεγγίσῃ ὁ Λαφρεσάνζ;

Ἡ βαρωνίς ἐγένετο στενὴ τῆς οἰκίας φίλη, καταθωπεύουσα τὸν θεῖον Φιλήμονα καὶ τὴν Ἑλθίραν, προσελκύουσα αὐτοὺς εἰς ἑαυτήν, μυρίας παρέχουσα ἀπολαύσεις καὶ καταφορτόνους μὲ πολλὰ εἰσιτήρια θεάτρων καὶ μουσικῶν συμφωνιῶν.

Προσέτι ἐθώπευε τὴν ἀδυναμίαν τοῦ γηραίου ἀνδρῶν, καταντῶσα μέχρι τοῦ νὰ δημοστεύῃ ἐν μικραῖς ἐφημερίσιν ἀνευ τινὸς σπουδαιότητος, ὑπερβολικωτάτους ἐπαίνους περὶ τῆς ἀπαρχμύλλου φωνῆς τῆς κυρίας Ἑλθίρας Σιδῶναί.

Εὐνόητον ἀποβαίνει ὅτι ὁ θεῖος Φιλήμων ἐχοροπήδη χειρονομῶν. Ἐκείνος, ὅστις θὰ ἔρχετο νὰ τῷ εἶπῃ ἵποια τις ἦν πραγματικὴ ἡ βαρωνίς, κακίστης θὰ ἐτύγχανεν ὑποδοχῆς: ὁ Φιλήμων ἦτο ἱκανὸς νὰ μεταβληθῇ εἰς λέοντα, ἐὰν ἐστοχάζετό τις νὰ ἐγγίσῃ τὴν βαρωνίδα.

Ἡ Βέρθα δὲ Κερμόρ ἠλλοιώθη σπουδαίως: δὲν κατέστησεν αὐτὴν γριανὴν ἢ λύπη, καθ' ὅσον ἦν πραγματικῶς ὠραιοτέρα, ἐὰν ἦτο τοῦτο δυνατόν, ἀλλὰ σοβαρὰν, καίπως μελαγχολικὴν.

Ἀπέναντι τοῦ Λαφρεσάνζ παρέμεινε οἷα τῷ ὑπέσχεθη νὰ ἦνε, γνώριμος δηλαδὴ, φίλη καὶ πλέον οὐ: ὁ δὲ νέος ἀρετῆρει ὅτι ἡ πρὸς αὐτὸν ἐρασιμότης ἦτο κατ' ἐπιπολὴν μόνον καὶ ὅτι δὲν θὰ τῷ ἦνοιγε πλέον ἡ καρδία, ἐξ ἧς ἐξεβλήθη ἔνεκεν αὐτοῦ.

Ὁ Φλαβιανός ἐγένετο σωματοφύλαξ του, ὑπόκωφος δὲ ἐκ τῶν σπουδαιωτάτων συνέβαινε πόλεμος τῆς βαρωνίδος πρὸς αὐτόν.

Ἡ βαρωνίς ἐσκέπτετο μετ' ἀνησυχίας ὅτι ὁ Μωροῦ ἐξηκολούθει σχεδὸν τι, διότι ἐφάνετο βέβαιος περὶ ἑαυτοῦ, αὐτὴ δὲ τὸν ἐνόει ἐργαζόμενον μετὰ τελείας βεβαιότητος. Ἐξεμυστηρεύθη τι ἄραγε ὁ Φλαβιανὸς περὶ τῆς γυναικὸς ταύτης εἰς τὸν φίλον του;

Τοῦτο ἠδύνατο ἡ βαρωνίς νὰ τὸ ὑποθέσῃ, διότι οὗτος κατήτησε νὰ προσφύλασσηται ἀπ' αὐτῆς καὶ νὰ τὴν ἀποφεύγῃ προσεκτικώτατα.

Ἐν συντομίᾳ θετικῶς ἐθυσίαζεν ὁ Μωροῦ τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα εἰς τοὺς πόδας τῆς Βέρθας τοῦτο ἦν καταφανέστατον ἀλλ' ἡ νεῆνις ἐφάνετο νῦν ἤκιστα προσέχουσα, καὶ ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν ἀνεγινώσκετο πάντοτε ἡ ἀμετάκλητος αὐτῆ ἀπόφρασις: Εἶνε πλέον ἀργά!

Μολοντί ὁ χειμῶν ἤρξατο ἀπὸ πολλοῦ, ἐν τούτοις μέχρι τότε ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σιωνναὶ ὀλίγας μόνον ἔδωκαν ἐσπερίδας εἰς πολλοὺς προσκεκλημένους. Ἀπὸ τῆς δευτέρας δεκαπενθήμερίας τοῦ Δεκεμβρίου ὁ Φιλήμων καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ εἶχον τὴν συνήθειαν νὰ δίδωσι πλούσια δεῖπνα, καὶ ἐκ τῶν πρώτων προσεκαλοῦντο ὁ Λαφρεσάνζ, ὁ Μωροῦ ὡς καὶ ὁ Θεόδωρος Μενδῶ καὶ ἡ βαρωνίς, διότι ὁ θεῖος Φιλήμων εὐηρεστήθη νὰ συναθροίσῃ περὶ ἑαυτὸν ἐκείνους, οὓς ἀπεκάλει μέλη τῆς ἀγγλικῆς παρειαίας εἰς ἀνάμνησιν τῆς λίαν περιπετειώδους ἐν Μπράιτπορτ, ἔνθα ἐγνωρίσθησαν, διαμονῆς. Περὶ τῶν λοιπῶν συνδαιτυμένων οὐδένα λόγον ποιούμεθα, διότι οὐδεμίαν οὐτα εἶχον σημασίαν.

Κατὰ τὴν τακτικὴν ὥραν ὁ Λαφρεσάνζ καὶ ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἀφίκοντο εἰς τὴν ὁδὸν Κωμαρτέν. Τούτων προηγήθη ἡ κ. δὲ Γούγκα, ἣτις προεξείχε τῆς ὀμηγύρεως περιποιουμένη τὴν θείαν Ἐλβίραν καὶ τὴν ἀνεψιᾶν αὐτῆς. Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ἀφίκετο μετὰ μικρόν.

Ἡ ὀμηγύρις ἦτο φαιδροτάτη, ἐκτὸς τοῦ Λαφρεσάνζ ὅστις ἐκ παντὸς τρόπου προσεπάθει νὰ μὴ φανῇ σαυθρωπὸς ἐραστῆς ἡ κ. Γούγκα, ἀπαστράπτουσα ἐξ ἀδαμάντων, μαργαριτῶν, ὠραιότητος, πνεύματος καὶ χάριτος, ἐφάνετο προστατεύουσα τὴν Βέρθαν, ἣτις ἀκηδῶς ἐγκατελείπετο εἰς τὴν ὑψηλὴν αὐτῆς προστασίαν.

Ἡ ἐπιπλοσκυῆ τοῦ ἐστιατορίου ἦν μεγαλοπρεπής, συνέκειτο ἐξ ὠραίων κιθωτίων τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου τοῦ II' ἄτινα μετεβιβαζόντο ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸν ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ τῶν Κερμόρ καὶ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν. Τὰ κιθώτια ταῦτα ἦσαν πλήρη μαγειρικῶν σκευῶν φερόντων τὰ σήματα τῆς οἰκογενείας, τοῦθ' ὅπερ δὲν καθίστα ὑπερφανώτερον τὸν θεῖον Φιλήμωνα. Οἱ δὲ τάπητες ἦσαν πολῦτιμοι. Ὁ Λαφρεσάνζ, ὅστις οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ τὸ δωμάτιον τοῦτο, ἐθαύμαζε τὴν ἀκριβῆ τῶν ἐν αὐτῷ διατάξιν.

— Ἡ Βέρθα τὰ ἐτακτοποίησεν ὅλ' αὐτὰ ἐδῶ. Αὐτὰ τὰ κιθώτια καὶ οἱ τάπητες εὐρίσκοντο εἰς τὰ ὑπερῶα τῆς Λάνδ-Κούρτ καὶ ἐσάπιζον, αὐτὴ ἐδιόρθωσεν ὅλα αὐτὰ τὰ λείψανα τῶν παλαιῶν χρόνων καὶ τὰ ἐχρησιμοποίησε καὶ ἔκαμε καλὰ, διότι ἐγὼ πρῶτος ὁμολογῶ, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ ἐξαιρετος ἀνὴρ μετ' ἀγαθότητος, ὅτι κάμουν τὴν φιγούρα τους.

B'

Ἡ εἰκὼν.

Ἐνῶ ὁ θεῖος Σιωνναὶ ἐξεφράζετο οὕτως, ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ

Λαφρεσάνζ ἐφέρετο ἐπὶ πάντων τῶν θαυμασίων ἀντικειμένων, ἄτινα ἀνευλαβῶς ἀπεκάλει πεπαλαιωμένα πράγματα, καὶ ἀφοῦ ἐθαύμασε τὰ ἐπιπλα καὶ τοὺς τάπητας, ἕτερον ἀντικείμενον ἐπέσυρε μετ' οὐ πολὺ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ, μεγάλη εἰκὼν παριστώσα ὀλόσωμον ὑψηλὸν ἄνδρα, ὠραῖον τὸ παράστημα καὶ εὐγενῆ τὸ ὄφρος, οὐ τὰ χαρακτηριστικὰ ὀμοιάζον μεγάλως πρὸς τὴν φυσιογνωμίαν τῆς δεσποινίδος Βέρθας δὲ Κερμόρ. Παρίστα ἡ εἰκὼν αὕτη μέλος τῆς οἰκογενείας, πρόγονόν τινα.

Ἡ στολὴ τοῦ εἰκονιζομένου προσώπου ἦν ἡ συνειθιζομένη κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ', ἡ κόμη κατέπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων ἀτημέλητος, καὶ στρογγύλος πῖλος ἐκάλυπτε τὴν κεφαλὴν ἐν χειρὶ δ' ἐκράτει ὁ ἀνὴρ σαλπιγγα εἰς ἔνδειξιν προσταγματος, ἐν δὲ τῷ βᾶθει τῆς εἰκόνος ἐφάνοντο εὐθέτως τηλεθόλου, σχισνία, ἄρμενα καὶ μικρὰ τις γωνία πολυκυμάντου κυανῆς θαλάσσης.

— Ἄ! ἄ! ἀνέκραζεν αἴφνης ὁ θεῖος Φιλήμων, παρατηρεῖτε τὸν Νικόλαον Καμπάνην, εἶνε ὠραία εἰκὼν. Τὴν ἐνθυμεῖσθε διόλου, κύριε Μωροῦ; ἐκάμαμεν πολὺν λόγον περὶ αὐτῆς εἰς Λάνδ-Κούρτ.

— Ναί, ναί, ἀπεκρίθη ὁ Μωροῦ, οὐ ἡ μνήμη ἦτο ἐξαιρετος, νομίζω μάλιστα ὅτι ἔνεκα τῆς εἰκόνος αὐτῆς ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἐστενοχωρήθη πολὺ!

— Ἐκείνη ἤθελεν ὅπως ἡ εἰκὼν αὕτη ἀποσταλῆ ἀπ' εὐθείας εἰς Λάνδ-Κούρτ, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ὁ Λαφρεσάνζ, ὅστις δὲν ἤθελε νὰ ὑπολειφθῇ τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἐπεθύμει σφόδρα ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἐκ τούναντιον πᾶν τὸ σχετικὸν πρὸς τὸ ὄνομα Κερμόρ πολὺ ἀπέιχε τὸ νὰ τῷ εἶνε ἀδιάφορον, ἀλλ' ὁ ἐπιδιορθωτῆς κατὰ λάθος ἐκρέμασε τὴν εἰκόνα κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας, ἐὰν δὲν ἀπατώμαι, ἐδῶ.

— Ναί, ἔτσι εἶνε, εἶπεν ὁ θεῖος Φιλήμων.

— Ναί, ἀλλὰ τὸ λάθος αὐτό, ἀνέκραζεν ὁ Λαφρεσάνζ, δὲν πιστεύω ὅτι ἔβλαψε διόλου τὴν εἰκόνα, διότι ταιουτοτρόπως θὰ δυνηθῶμεν νὰ μάθωμεν τώρα, ἐὰν προξενῆ καλλιτέραν ἐντύπωσιν ἐδῶ ἢ εἰς Λάνδ-Κούρτ.

Ἡ Βέρθα ἔκρινε νῦν καλὸν νὰ παρεμβῆ.

— Κύριε Λαφρεσάνζ, εἶπε, δὲν ἤξεύρετε πόσον σέβουμαι τὰς ἀναμνήσεις ἢ θέσεις τῆς εἰκόνος αὐτῆς εἶνε εἰς Λάνδ-Κούρτ, διότι ἡ Λάνδ-Κούρτ ὑπῆρξε κτήμα ἐκείνου τὸν ὅποιον παριστᾷ ἡ εἰκὼν.

— Καὶ ποῖον ἦτο τὸ πρόσωπον αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Θεόδωρος Μενδῶ, ὅστις δὲν εἶχεν ἀνοίξει ἀκόμη τὸ στόμα.

Ἡ Βέρθα δὲν ἐπρόφθασε ν' ἀποκριθῆ, διότι ὁ θεῖος αὐτῆς ἔσπευσε νὰ λάβῃ τὸν λόγον.

— Εἶνε ὁ Γκυ δὲ Βριακ, κόμης δὲ Κερμόρ καὶ πρόπαππος τῆς Βέρθας, ἐκ τῶν γενναιοτάτων, ἐνδοξοτάτων καὶ περιφανεστάτων, ἵποιοι ὑπῆρξαν οἱ Τρουβίλαι, οἱ Jean Bart, οἱ Duquesne... Ἄ! ἐκεῖνος, ὅστις θὰ γράψῃ τὸν βίον τοῦ Γκυ δὲ Βριακ κόμητος δὲ Κερμόρ, πλειάρχου τρικρότου τοῦ βασιλικοῦ ναυτικοῦ καὶ εἴτα ἀπλούστατα πλειάρχου καταδρομικοῦ πλοίου, ἐκεῖνος ὅστις θὰ γράψῃ τὸν βίον αὐτοῦ, τὰς μάχας, τὰς περιπετείας καὶ τοὺς ἔρωτάς του μετὰ τῆς ὠραίας Ὀλλανδῆς...

— Φιλήμων, ἀνέκραξεν αἰδημόνως ἡ θεία Ἐλβίρα, ἡ ἀνεψιά σας εἶνε ἐδῶ!

— Δὲν λέγω τίποτε, Ἐλβίρα, ἀνατηνῆσεν ὁ καλὸς

θεῖος· τί μὲ ἀγριοκυττάξεις ἔτσι ; Λέγω μόνον ἐκεῖνος ἐξ ὑμῶν, ὦ νέει, ὁ ὅποιος θὰ θελήσῃ νὰ γράψῃ σπουδαῖον βιβλίον... Ἐγὼ ἤξεύρω ὀλίγα πράγματα, ἀκριβῆς μέσαις. . . Ἀλλὰ τί διάβολο, βρε ἀδελφέ, ἀλλέως ἔζη τότε ὁ κόσμος !

Εἶτα δὲ μεταβαλὼν αἴφνης τόνον,

— Μετὰ τὸ γεῦμα θὰ σὰς κάμω νὰ θαυμάσετε τὸ πλαίσιον· σὰς τὸ συνιστῶ, εἶνε τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ θυρεὸς καὶ ἡ ἐπιγραφή εἶνε ἐκ τῶν περιεργωτάτων· ὅλ' αὐτὰ ἀνεκαινίσθησαν θαυμασιῶς, καθόσον ἡ ἀνεψιά μου ἔχει μεγάλην ἀδυναμίαν εἰς αὐτὰ . . . ἡ ἐπανάδοξος τῆς εἰκόνος αὐτῆς τοῦ μεγάλου Γκυ, ὡς ὠνόμαζον αὐτὸν εἰς τὴν οἰκογένειαν τῆς ἐπροξένου μεγάλης χαράν.

— Ναί, θεῖέ μου, ἀνταπήντησε ζωηρῶς ἡ Βέρθα, ὡς ὅλα τὰ ὅποια μ' ἐπρομηθεύσατε, διότι διέρχεσθε τὴν ζωὴν σας, καθὼς καὶ ἡ θεία μου ζητοῦντες νὰ μ' εὐχαριστήσετε.

Τότε ἀνεμίχθη καὶ ἡ κ. δὲ Γούγκα εἰς τὴν ὁμιλίαν.

— Μὲ ἐσκανδαλίσατε, κύριε Σιδωνάι, μὲ τὴν ἱστορίαν σας τῆς Ὁραιίας Ὀλλανδῆς· τί πρᾶγμα εἶνε αὐτή ! εἰς τί συνίσταται ;

— Βαρωνίς, ἀνταπήντησεν ὁ Φιλῆμων, αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν λέγονται ἐνώπιον γυναικῶν, συκωθῆτε ἀπὸ τὸ τραπέζι, καὶ ὅταν φύγετε ὅλοι σας θὰ τὸ θεωρήσω καθήκόν μου νὰ σὰς ὑπακούσω.

— Ἐτελείωσεν, ἀνέκραξε γελῶν ὁ Λαφρεσάνζ, ὅταν ἀποσυρθοῦν αἱ κυριαὶ θὰ μὰς διηγηθῆτε τοὺς ἔρωτας τοῦ Γκυ δὲ Βριάκ καὶ τῆς Ὁραιίας Ὀλλανδῆς.

— Φίλτατε, ἀνταπήντησεν ὁ θεῖος Φιλῆμων, τὴν ἐπάθατε, διότι ἐγὼ δὲν γνωρίζω αὐτοὺς τοὺς ἔρωτας, ἐκεῖνο δὲ μόνον τὸ ὅποιον ἤξεύρω εἶνε, ὅτι ὑπῆρχαν λίαν περιπετειώδεις. Τὴν διηγήσιν τῶν ἐρώτων αὐτῶν εἶνε δυνατὸν νὰ εὔρη τις εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Σαιν - Μαλώ, διότι ὁ κόμης δὲ Κερμόρ ἐκεῖ εἶχε τὸ κτῆμά του, τὴν Λάνδ - Κούρτ, ὡς σὰς εἶπεν ἡθεὶς ἡ ἀνεψιά μου, καὶ ἐκ τοῦ μέρους αὐτοῦ ἀνεχώρει διαυλακῶν τὰς θαλάσσας καὶ αἰχμαλωτίζων τὰ ἐχθρικά πλοῖα. Τέλος πάντων φαίνεται ὅτι διήγαγε βίον μυθώδη . . .

Πολλάκις κατὰ τὸ γεῦμα ἐπανελήφθη ὁ λόγος περὶ τῆς εἰκόνος τοῦ Νικολάου Καμπάνη, καὶ ὅτε ἠγέρθησαν ἀπὸ τῆς τραπέζης πρὶν ἢ εἰσελθῶσιν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου παρατίθεται ὁ καφές, ἔστησαν ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνος, οὐ μόνον ὅπως θαυμάσωσι τὸν μέγαν Γκυ, ἀλλὰ καὶ τὸ θαυμαστὸν πλαίσιον τὸ γεγλυμμένον καὶ τὸν ἐν ἐκτύπῳ ὑποκάτω φαινόμενον θυρεὸν ὡς καὶ τὴν ἐπιγραφήν.

Ἐπὶ τοῦ θυρεοῦ ὑπῆρχε στέμμα κόμητος καὶ τὸ οἰκόσημον, ἔτι δὲ πρὸς τὴν ἐπιγραφήν τὸ ὄνομα Γκυ δὲ Βριάκ κόμης δὲ Κερμόρ, καὶ τὸ παράδοξον τοῦτο ὄνομα Πομπόννης.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἀναγνούς ἡμιφώνως δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀνακράξῃ :

— ὦ τοῦ παραδόξου πράγματος !

Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ἐν τῇ δεξιότητι αὐτοῦ ἐπλησίασε πρὸς τὸν νέον.

— Τί εἶνε ; ἠρώτησεν.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ παρένευθε ἀμέσως.

— Τίποτε, εἶπε, τίποτε, ὁ Λέων εὐρίσκει τὸ ἐπίθετον αὐτὸ παράδοξον καὶ τὸ πρᾶγμα εἶνε φυσικώτατον.

Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ καὶ ἡ βαρωνίς ἀντήλλαξαν βλέμμα,

μὴ παρελθὼν ἀπαράτηρητον ὑπὸ τοῦ Φλαβιανοῦ, ὅστις παρηκολούθει αὐτοὺς.

— Ἄς προσέξωμεν καλὰ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, διότι αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖοι δὲν μὰς ἀφίνουν ἡσύχους. Αὐτὸς ὁ Λαφρεσάνζ ὅπως εἶνε ἀφελῆς καὶ εὐθύς καὶ εἰς τὰς ἐρωτικὰς αὐτοῦ σκέψεις περιπατεῖ πάντοτε ἀπρόσεκτα.

Ἰσταντο προσέτι ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνος θαυμάζοντες τὴν ἐπιγραφήν καὶ τὸ ἐπίθετον Πομπόννη.

— Σὰς βλέπω καὶ σὰς ἐννοῶ, ὑπέλαθεν ὁ θεῖος Φιλῆμων, περιμένετε τὴν ἐξήγησιν τοῦ γρίφου, αὐτὸς ὁ Πομπόννης σὰς σκανδαλίζει· τί θὰ συνέβαινεν ἄρα γε ἐὰν ἐγνωρίζετε τὴν ἱστορίαν του· σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅμως ὅτι ὑπάρχουν ἐδῶ σεμνὰ αὐτιὰ ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐμποδίζομαι νὰ σὰς διηγηθῶ αὐτὴν τώρα. Ἄλλως τε δέ, προσέθηκεν ἀδόλως ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ, δὲν τὴν γνωρίζω καθ' ὅλοκληρίαν, ὑπάρχουσι τόσα κενά . . . Εἶνε ὅμως μερικὰ πράγματα, τὰ ὅποια δύναμαι νὰ σὰς εἶπω.

— Ὁμιλήσατε ὁμιλήσατε, εἶπον πάντες μιᾶ φωνῇ :

— Πᾶ ! ἀνέκραξεν ὁ Φλαβιανός, νομίζει τις ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὴν Βουλὴν.

— Ἄς εἰσελθῶμεν εἰς τὴν αἴθουσαν, θὰ κρυώσῃ ὁ καφές μας, καὶ ἐκεῖ θὰ σὰς ἐξηγήσω διατί ὁ Γκυ δὲ Βριάκ κόμης δὲ Κερμόρ ὠνόμασθη Πομπόννης καὶ πῶς εἰς τὸ γαλλικὸν ναυτικὸν ἦτο περισσώτερον γνωστὸς μὲ τὸ περιέργον αὐτὸ ψευδώνυμον.

Καὶ ὅτε ἡ θεία Ἐλβίρα καὶ ἡ δεσποινὶς Βέρθα παρέθησαν τὸν καφέ, ὁ γέρον Φιλῆμων ἐπανέλαθεν :

— Ἡ διηγήσις μου δὲν θὰ εἶνε καθόλου μακρά. Ὁ κόμης δὲ Βριάκ εἶχε καταδρομικὴν ὑπηρεσίαν, πλοίαρχος τρικρότου ἀνήκοντος εἰς αὐτόν· ἦτο φοβερός ἀνθρωπὸς τοῦ γαλλικοῦ ναυτικοῦ, τὸ ὅποιον ἐν τούτοις ἀριθμοῦσε τότε καθ' ἑκατοντάδας ἐνδόξους ἀνδρας. Ὡς φαίνεται ὅτε ἦτο ἀκόμη νέος ἀξιωματικὸς συνείθιζεν εἰς τὴν ζωηρότητα τῆς μάχης νὰ ψάλλῃ σιγά, σιγά ἄσμα τοῦ ὀποίου αἱ στροφαὶ δὲν διεσώθησαν μέχρις ἡμῶν, καὶ τοῦ ὀποίου ἡ ἐπιφώνη εἶχε τὴν εὐχρον αὐτὴν λέξιν, ἡ ὅποια δὲν σημαίνει τίποτε, προσβάλλει ὅμως τὰς ἀκούας τῶν ναυτῶν, οἱ ὅποιοι ἀκούουν αὐτὴν συχνάκις (Καὶ ὁ τῆς Πομπόννης), ἐκ τοῦ ὀποίου παρέμεινε τὸ ὄνομα τοῦ Πομπόννη εἰς τὸν Γκυ δὲ Βριάκ· ἐβεβαίωτο μάλιστα ὅτι τοῦ ἤρесе σφόδρα αὐτὸ τὸ ἐπίθετον καὶ ὅτι προθύμως ὑπέγραφε τὰς ἐπιστολάς του ἀπλοῦστατα διὰ τοῦ ὀνόματος Πομπόννη. Αὐτὰ γνωρίζω, καὶ εἶνε περίεργα ὡς βλέπετε καὶ συναμα ἀπλοῦστατα. Ὁφείλω δὲ νὰ προσθέσω ὅτι ὁ κόμης δὲ Κερμόρ ἦτο ἰδιοκτήτης τοῦ ὑποστατικοῦ τῆς Λάνδ Κούρτ· νομίζω ὅτι σὰς τὸ εἶπα αὐτὸ, καὶ ἐκεῖ ἀνεπαυετο μετὰ τὰ καταδρομικὰ αὐτοῦ ταξείδια, τὰς μάχας καὶ τὰς λείας του.

— Ἐξακολουθήσατε, εἶπεν ὁ Φλαβιανός.

— Αὐτὰ μόνον δύναμαι νὰ εἶπω. Εἰς Λάνδ - Κούρτ ἔχομεν πολλὰς ἀμαυρήσεις τοῦ Γκυ δὲ Βριάκ· καὶ εἶνε ἀνάγκη ἄρα γε νὰ σὰς εἶπω ὅτι διασώζομεν θητικὸν τὸ δωμάτιον τοῦ καταδρομῆως καὶ τὴν οἰκοσκευὴν αὐτοῦ· Ἡ Βέρθα ἐπεθύμησε πάντοτε νὰ κατέχῃ τὸ δωμάτιον αὐτό· ἡ κλίνη τοῦ Πομπόννη εἶνε ἰδική της, διότι εὐχαριστεῖται πολὺ διὰ τὸν πρόγονόν της καὶ τὸ ἐννοῶ.

Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ, ὅσον καὶ ἂν περιώριζεν ἑαυτὸν, κατέστη εἰς ἄκρον νευρικός.

— Σὰς ἐνδιαφέρει αὐτό, εἶπεν ἡμιφώνως στράφεις πρὸς τὸν Μωροά.

Οὗτος δὲ κατατρήσας αὐτὸν διὰ τοῦ μονύλου τοῦ ἀπεκρίθη ξηρῶς :

— Μεγάλως... καὶ σὰς ;

Ὁ ἀγαπητὸς Φλαβιανὸς ἦτο πάντοτε ἑτοιμὸς, ὁ δὲ Μενδῶ ἔδωκεν τοὺς ὄνυχας, διότι ὠμίλησε πλέον τοῦ δέοντος.

Τότε ἡ βαρωνίς ἐπλησίασεν ἀνεπαισθήτως τὸν Λαφρεσάνζ — τὸ ἐπικινδύνον πλάσμα ἐγνώριζε τὴν δύναμιν αὐτοῦ — ἐσκέπτετο δὲ ὅτι, ἐὰν κατώρθου νὰ ρίψῃ τὰ βλέμματα τῆς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ νέου, οὗτος ἀνυπερασπίστως θὰ ἐπιπτεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς· ἀλλ' ὁ Λέων δὲν ἦτο πλέον ὁ αὐτός· ἡ διὰ τοῦ ξίφους πληγὴ, ἣν ἔλαβεν ἀπὸ τὸν κόμητα Ὁθωνα καὶ ἣτις σκληρὸν τῷ ἐπροξένησε τραῦμα, ἐκαυτηρίασε συνάμα τὸ στιγμιαῖον καὶ παράφορον ἐρωτικὸν πάθος, ὅπερ ἤσθάνετο πρὸς τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα.

Ἡ χαλυβδίνη λεπίς ἐπέδρασεν ὡς πεσυρακτωμένος σίδηρος. Ὡς ὅμως δὲν εἶχεν ἀκόμη εἰς ἑαυτὸν πᾶσαν πεποίθησιν, καὶ ἀσθενὴς ἄνθρωπος ἐντοιαύτῃ περιπτώσει δὲν θεωρεῖ ἐπαρκῆ ὅσα καὶ ἂν λάβῃ προφυλακτικὰ μέτρα, κατώρθωσε ν' ἀποφύγῃ τὰ βλέμματα τῆς βαρωνίδος, πορευθεὶς πρὸς τὴν Βέρθαν.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἐνόησε τὴν σημασίαν τοῦ στρατηγικοῦ τούτου κινήματος, διότι ὅτε ὁ Λαφρεσάνζ διήρχετο πλησίον τῆς, τὰ χεῖλη τῆς εἶπον τὰς λέξεις ταύτας, ἃς αὐτὸς μόνος ἠδυνήθη νὰ ἐνοήσῃ :

— Σὰς προξενῶ λοιπὸν τόσον πολὺν φόβον !

Ὁ Φλαβιανὸς, ὃν οὐδὲν διέφυγεν, εἶχε προσέλθει εἰς βοήθειαν τοῦ φίλου του, ἡ δὲ βαρωνίς ἐξετόξευσε κατ' αὐτοῦ βλέμμα ἐχιδνῆς.

— Φοβεῖσθε μήπως ἀνησυχῆσουν τὸν φίλον σας, εἶπε ταπεινῆ καὶ συριζούσῃ τῇ φωνῇ.

— Ὅλιγον ἔλειψεν ἤδη νὰ τὸν χάσω, ἀπεκρίθη ἐν τῷ αὐτῷ τόνῳ, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐπαναληφθῇ τὸ πείραγμα.

Ἡ Βέρθα δὲ Κερμὸρ ἐγένετο κάτωχος, ὅτε εἶδε τὴν βαρωνίδα πειρωμένην νὰ κερδίσῃ καὶ πάλιν τὸν Λαφρεσάνζ, ἐρύθημα δὲ ἐκάλυψε τὸ χάριεν αὐτῆς πρόσωπον ὅτε ἠδυνήθη νὰ πεισθῇ ὅτι οὐ μόνον ὁ νέος ἀπέφυγε τὸ ἐπικινδύνον πλάσμα, ἀλλὰ καὶ ὅτι πρὸς αὐτὴν καὶ μόνην ἀπέβλεπεν ἐν τούτοις ἐκράτησεν ἑαυτῆς, δεῖξασα ἀπάθειαν.

Ἡ Βέρθα ὑπέφερε μεγάλως καὶ ἂν δὲν εἶχε παύσαι ἀκόμη ν' ἀγαπᾷ τὸν Λαφρεσάνζ, ἤθελεν ὅμως ἐκ παντὸς τρόπου νὰ τὸν λησμονήσῃ.

Ἐδίδετο μουσικὴ ἐσπερὶς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ θεοῦ Φιλήμονος, καὶ τοῦτο ἦτο μέγα γεγονός, ἀλλ' ἀφοῦ ἠκούσθη ἡ βροντώδης φωνὴ τῆς θείας Ἐλβίρας καὶ ἡ ἀσθενὴς μουσικὴ τέχνη τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ, ἀπεχωρίσθησαν ἑνωρὶς, ἐκάστου ἐπιθυμήσαντος ν' ἀπέλθῃ εἰς τὰ ἴδια.

— Φεύγωμεν, βαρωνίς ; ἠρώτησεν ἡμιφώνως ὁ ἀνταποκριτῆς τοῦ βιενναίου « Ἐωθινῶν Ταχυδρόμου ».

Ἡ νεκρὰ γυνὴ ἀπεκρίθη καταφατικῶς.

Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ συνώδευσε τὴν ὠραίαν Ἐριέτταν, λαβὼν ἐν τῇ ἀμάξῃ θέσιν πλησίον τῆς. Παράδοξος ἀντίθεσις ἐν τῇ μυχρῇ ψυχῇ τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ, ἐνῶ ἐλάτρευε τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα, ἐξ ἄλλου τὴν ἐπρόιδε, διότι ἐξ ἄλλου καὶ τὴν ἐβδελύσσετο, ὅσον καὶ τὴν ἡγάπα.

Ὅτε ὁ εὐρέθη πλησίον τῆς ἐν τῇ ἀμάξῃ, τῇ εἶπε ταπεινῆ, τῇ φωνῇ :

— Βλέπετέ, βαρωνίς ; πάντοτε ἀναγκάζεται τίς νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τοὺς ἀρχαίους φίλους του.

— Σιωπάτε, ἀνταπήντησε, διαρρηγνύουσα λυσσωδῶς τὰ τρίχαπτα τοῦ ρινομάκτρου τῆς. Σιωπάτε, βλέπετε ὅτι ὁ θυμὸς μὲ παραφέρει ! Ἄ ! τοὺς μωροὺς ! τοὺς παράφορους ! Τολμῶσι νὰ παίζου μετ' ἐμοῦ τὸ φοβερὸν τοῦτο παιγνίδιον, ἀλλὰ θὰ τοὺς κάμω νὰ χύσουν αἱματηρὰ δάκρυα. ὦ ! θὰ τοὺς ἐκδικηθῶ, θὰ τοὺς ἐκδικηθῶ !

— Εἶνε εὐκολώτατον, ἀρκεῖ νὰ θέλῃ τις ἀνταπήντησεν ἀδιαφόρως ὁ Θεόδωρος Μενδῶ !

— Ἦθελα, ἀπεκρίθη, θέλω !

— Ναί, τὸ λέγετε τώρα, ἀλλὰ κατόπιν δὲν τολμάτε ! . . .

— Θὰ τὸ ἰδῆτε.

— Θὰ ἦτο κατὰ πρῶτον ἀνάγκη ν' ἀπαλλαγῶμεν τοῦ μόνου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐνοχλεῖ, τοῦ ἀναίσχυντου ἐκείνου Μωροά, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι μόλις αὐτὸς ἐκλείψει εὐκόλως θὰ νικήσωμεν τὸν Λαφρεσάνζ.

— Ναί, εἶπε, καλὰ λέγετε, πρέπει διὰ παντὸς τρόπου νὰ ἐξεντωθῇ ὁ Μωροά, καὶ θὰ ζητήσω καὶ θὰ εὕρω τὸν τρόπον αὐτόν.

— Χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν, εἶπεν ἐμφαντικῶς ὁ Θεόδωρος, ὅτι τοιουτοτρόπως κερδιζόμεν τὴν εὐνοίαν τοῦ πρίγκηπος.

— Εἶνε πολὺ ὀργισμένος ὁ πρίγκηψ ;

— Μανιώδης ! ἐὰν θέτετε ν' ἀκούσετε μίαν καλὴν συμβουλήν, βαρωνίς, προσέξτε, διότι εἶνε πολὺ πιθανὸν νὰ σὰς στοιχίσῃ φοβερὰ. Τόσον τοῦ ὑπεσχήθητε τὸ χρυσοῦν φύλλον ὥστε . . .

— Ναί, τὸ ἤξεύρω τὸ ἤξεύρω, ἀλλὰ ὅλα ἦσαν ἐναντίον μου κατὰ τὴν κατηραμένην ἐκείνην ὑπόθεσιν. Ἐπὶ τέλους ὁμως δὲν ἐτελείωσε . . .

Καὶ ἐνῶ ὁ Θεόδωρος Μενδῶ καὶ ἡ συνένοχος αὐτοῦ συνύφαινον τοιουτοτρόπως τὰ ἐκδικητικὰ αὐτῶν σχέδια, ὁ Λαφρεσάνζ καὶ ὁ φίλος αὐτοῦ Μωροά ἀπελθόντες τῆς ὁδοῦ Κωμάρτεν ἀνῆρχοντο τὴν ὁδὸν Ἀγίου Λαζάρου καὶ τὴν τοῦ Κλισύ πεζῆ. Ὁ Φλαβιανὸς δὲν ἔλεγε τίποτε, ἀλλ' ἐσκέπτετο, ὅτε δ' ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν τοῦ Λαφρεσάνζ.

— Νὰ σὲ εἰπῶ, τῷ εἶπε, μὴ τύχη καὶ μοὶ εἴπῃς ὅτι θέλεις νὰ κοιμηθῆς, διότι ἔχω νὰ σοὶ ὁμιλήσω.

— Ὅσον θέλεις, ἀπήντησεν ὁ Λέων, ἡμπορεῖς μάλιστα νὰ ἐξέλθῃς ἀπὸ τὸ παράθυρον διὰ νὰ μὴ ἐξυπνήσῃς τὸν θυρωρὸν.

Ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ ἀναπαυτικῆς θρονίδος καὶ ἀνῆψε σιγάρον, ἤρξατο οὕτω :

— Λοιπὸν, τί λέγεις περὶ ὄλων αὐτῶν ;

— Λέγω, ἀνταπήντησεν ὁ Λαφρεσάνζ, ὅτι τοῦλάχιστον ὑπάρχει παράδοξος συμπτωσίς.

— Ἄ ! μὲ στενοχωρεῖς ἐπὶ τέλους μὲ αὐτὴν σου τὴν μανίαν ν' ἀρνῆσαι τὸ φῶς· κατὰ σὲ εἶνε ἀπλὴ συμπτωσίς, εἶσαι τρελλός.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, δὲν θέλω νὰ βουκαλιζῶμαι ὑπὸ χρυσῶν ὀνείρων καὶ νὰ ποτισθῶ εἶτα ὑπὸ πικριῶν ὅταν συναισθανθῶ τὴν πραγματικότητα.

— Δὲν πρόκειται περὶ πλάνης. Παραδέξου ἐὰν θέλῃς τὸν

συλλογισμόν μου καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι θὰ φθάσωμεν σχεδὸν εἰς τὴν βεβαιότητα.

— Πολὺ τὸ θέλω, ἀλλ' ὡς ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς, ἐὰν μὴ ἴδω . . .

— Ἀλλὰ βλέπεις, ἄπιστε, βλέπεις! καὶ ὁ Φλαβιανὸς ἐκτυλίξας τὸν πολυτιμὸν χαρτὴν ὃν ἔφερε πάντοτε ἐν τῷ θυλακίῳ του, ἔθηκεν αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ φίλου.

— Πρόσεξε, ἐπανέλαθε, σχηματίζουσι τὰ τελευταῖα γράμματα τῆς τελευταίας στήλης τὴν λέξιν Πομπόννης, ἢ ὄχι;

— Ναί, τὸ ὁμολογῶ.

— Λοιπὸν, ὁ σκελετὸς εἶνε ὁ Γκυ δὲ Βριακ, κόμης δὲ Κερμόρ, αὐτὸς ὁ ἐπιλεγόμενος Πομπόννης.

— Πολὺ πιθανόν, καθὼς πολὺ πιθανόν ὅτι ἐκλάπη καὶ τὸ χρυσοῦν φύλλον ἀπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου.

— Ὅλα εἶνε πιθανά, ἐξηκολούθησεν ὁ Φλαβιανὸς ἐξαπτόμενος. Λοιπὸν ἐγὼ βλέπω καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, καὶ νομίζω ὅτι ἀνακαλύπτω ὅλον ἐν τῷ μυστικῷ τοῦ σκελετοῦ.

— Πολὺ καλὰ, ἀνακάλυψέ το, ἐγὼ ὅμως λόγῳ ἀνακαλύψεων δὲν εἶμαι ἀπρόσβλητος ὡς σύ, φοβοῦμαι πρὸ πάντων μὴ ἀπατηθῶ, καὶ καθὼς σοῦ εἶπα δὲν ἐπιθυμῶ διάψευσιν ἐλπίδων... Ἐθσαυρόν! ἐννοεῖς ὅποσα χρυσοῦ ὄνειρα καὶ μωρὰς χιμαίρας περιέχει ἡ λέξις αὕτη! Ἐν πρώτοις, ἐὰν θέλῃς τὴν γνώμην μου, ὁ θησαυρὸς αὐτός, ἐὰν ὑπάρχη, ἐννοεῖται, δὲν ἀνήκει ποσῶς εἰς τὸν Λέοντα Λαφρεσάνζ ἢ εἰς τὴν δεσποινίδα Βέρθαν δὲ Κερμόρ.

Ὁ Μωροῦ ἐχειροκρότησεν.

— Εὐγε! εὐγε! εἶπε, τῶρα μάλιστα εἶσαι ὁ Λαφρεσάνζ ἐκεῖνος ὁ ἄριστος καὶ εὐθύτατος τῶν χαρακτήρων, ἀλλὰ καὶ ἂν ἔτι ὁ θησαυρὸς οὗτος ἀνήκει εἰς τὴν δεσποινίδα δὲ Κερμόρ καὶ μόνην, ἀρκεῖ αὐτό, καὶ ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι δὲν σὲ ἀγαπᾷ πλέον ποσῶς, καὶ ὅτι κατεδικάσθης νὰ εἶσαι ξένος πρὸς αὐτὴν, ἐπικαλοῦμαι τὴν συνείδησίν σου, ἀρκεῖ αὐτό διὰ νὰ ἀφήσωμεν ἠαυμένον τὸν θησαυρὸν καὶ νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὰς ἀναζητήσεις μας!

— Ἀληθῶς, ἀνταπήντησεν ὁ Λαφρεσάνζ συγκεκλινημένος, ὀρθότατα λέγεις, ἐγὼ ἐσκεπτόμην ὡς φίλυτος. Ὅφειλόμεν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὰς ἐρεῦνας μας καὶ τὰς ἀναζητήσεις μας.

— Καὶ τοῦτο, διέκοψεν ὁ Μωροῦ, μὲθ' ὅλους τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους ἐνεκα τῆς ἐρεῦνης αὐτῆς δυνάμεθα νὰ διατρέξωμεν.

— Τί ἐννοεῖς μὲ τοῦτο;

— Ἐννοῶ ὅτι ἄλλοι δὲν δεικνύουσι τὴν αὐτὴν ἀδιαφορίαν πρὸς τὸ χρυσοῦν φύλλον, καὶ ὅτι πάντα λίθιν ἐκίνησαν διὰ νὰ σοὶ τὸ ἀφαιρέσουν πρὸς τούτου εἶμαι βέβαιος. Καταδικάσων καὶ πάλιν, ἐὰν θέλῃς, τὴν μανίαν μου, ὡς τὴν λέγεις, ἐγὼ ὅμως γνωρίζω ὅτι προσεπαθήσαν νὰ λάβουν παρὰ σοῦ τὸ χρυσοῦν φύλλον, ἢ τοῦλάχιστον ἐν ὁμοίω τύπῳ, καὶ ἐγὼ, κύριε, σὲ ἠπάτησα.

— Σὺ, εἶπεν ὁ Λέων, δὲν εἶνε δυνατόν, εἶσαι ἀνίκανος νὰ μὲ ἀπατήσης!

— Σὲ ἠπάτησα πρὸς τὸ καλὸν σου, νὰ ἐννοώμεθα. Ἐνθυμεῖσαι ὅταν ἀπῆλθον εἰς Παρισίους ἐκ Λανδ-Κούρτ ὅπου εὐρισκόμεθα ὁμοῦ μετέθην ἐκεῖ διὰ νὰ παραγγείλω ψευδὲς χρυσοῦν φύλλον, ὥστε ὅταν θελήσουν νὰ σοῦ τὸ ἀφαιρέσουν ἢ καὶ νὰ λάβουν μόνον ἀντίγραφον, διότι ἐνόησα ὅτι ἡ πρώτη ἀπόπειρα δὲν ἐπέτυχεν, νὰ ἔχουν ἐγγράφον ἄνευ ἀξίας.

— Νὰ σὲ εἰπῶ, δὲν τὴν κατάφερες ἄσχημα, καὶ νομίζεις ὅτι ἐκείνη... ἢ βα...

Ὁ Φλαβιανὸς διὰ κινήσεως τῆς χειρὸς ἀνέκοψε τὸν φίλον του.

— Λέων, τῶ εἶπε σοβαρῶς, σοὶ λέγω ὅτι ἤδη σοὶ εἶπον μὲ θεωρεῖς ἀνίκανον νὰ συκοφαντήσω μίαν γυναῖκα, λοιπὸν σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι ἐκείνη εἶνε, ἐκείνη, μὲ ἓνα ἄλλον ἢ μὲ ἄλλους. Δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς ποίαν ἡμέραν θὰ μάθῃς ὅλα αὐτά, ἀλλὰ θὰ τρομάξῃς ὅτι ἐπῆρες τὴν γυναῖκα αὐτὴν εἰς τὸν βραχίονά σου.

— Ἀλλ' ὁμίλησε ἀμέσως, ἀνταπήντησεν ἀνυπομονῶν ὁ Λαφρεσάνζ.

— Δὲν δύναμαι ἀκόμη.

— Τί μυστηριώδης ποῦ εἶσαι μαζῆ μου!

— Ἐκπληρῶ καθήκον, ἀργότερον θὰ μ' εὐχαριστήσης. Ἀς ἐπανεέλθωμεν ὅμως εἰς τὴν ὁμιλίαν μας. Ἡ ὑπόθεσις μοι φαίνεται ὡς ἐὰν ἤμην μαζῆ... Ὁ Γκυ δὲ Βριακ μετὰ πολλὰ κατὰδρομικὰ ταξείδια εἶδε τὴν τύχην μεταβληθῆσάνην, συνελήφθη ὑπὸ τῶν Ἀγγλων, ἐνεκλείσθη εἰς τὸν Κεράτειον Πύργον, εὗρεν ὡς σύ τὸ μυστικὸν τοῦ λίθου, ἀλλ' ἐκεῖνος ὀλιγώτερον εὐτυχῆς σοῦ καὶ πληγωθεὶς ἴσως, ἀπέθανεν κρατῶν εἰς τοὺς συνεσπασμένους αὐτοῦ δακτύλους τὸ χρυσοῦν φύλλον.

Ὁ Λαφρεσάνζ δὲν εἶχε πλέον τί ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ἤκουε τὸν φίλον του ὅστις χειρονομῶν ἐβημάτιζε νευροπαθῶς ἐντὸς τοῦ ὧματιοῦ.

— Ναί, ἐξηκολούθει λέγων ὁ Μωροῦ, ἔχωμεν εἰς χεῖρας τὸ νῆμα διὰ τοῦ ὁποίου θὰ εὕρωμεν τὴν ἐξόδον. Ὁ Πομπόννης εἶχε θησαυρόν, πολεμικὸν θησαυρόν, τοὺς κόπους τῶν καταδρομικῶν αὐτοῦ ταξείδιων, οἱ ὁποῖοι ἀπετέθησαν βεβαιότατα ὄχι μακρὰν τῆς Λανδ-Κούρτ. Μοὶ τὸ ἀποδεικνύει τὸ Alléco, καὶ τὸ qui quen grogne, ἐννοεῖς ὅτι ὅλα αὐτὰ συνδέονται, καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ . . .

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἔστη, καὶ στρέψας τὸν χάρτην, ὃν ἐκράτει, ἐπλησίασεν αὐτὸν εἰς τὸ κηρίον, μετέδωκε τὸ πῦρ καὶ τὸν ἀφήκε νὰ καῖ.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ; ἠρώτησεν ὁ Λαφρεσάνζ κατάπληκτος.

— Καταστρέφω τὸν χάρτην. . . Ὡ! ἤσυχασε, τὰ ἔχω εἰς τὸ κεφάλι μου ὅλα, γράμματα, σημεῖα, ἀριθμούς. Τόσον πολὺ τὸν ἀνέγνωσα, ὥστε θὰ μείνῃ ἐγκεχαραγμένος εἰς τὴν μνήμην μου μέχρι τῶν τελευταίων ἡμερῶν μου. Κατὰ τοῦτο δὲν φοβοῦμαι τὸ παραμικρὸν λάθος, ἀλλ' ὅταν θὰ μὲ συνέβαινε δυστύχημα . . .

— Εἰς σέ, ὦ! καὶ δικτί;

— Νομίζω ὅτι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ οἰκειοποιηθῶν τὸ χρυσοῦν φύλλον, καὶ πρώτη ἡ βαρωνίς, εἶνε ἱκανοὶ νὰ πράξουν τὰ πάντα, ἔχω περὶ τούτου τρανωτάτας ἀποδείξεις, νομίζω δὲ ὅτι ἀνενοιάστως θὰ ἐξωλόθρονεν ἓνα δημοσιογράφον, τόσῳ μέτριον καὶ ἄγνωστον. . . Τὸ πολὺ, πολὺ θὰ ἐγίνετο μικρὸς λόγος εἰς τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος, ὁ «Ταχυδρόμος» θὰ ἐξεδίδοτο μὲ πένθημον περιθώριον καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἐφημερίδας θ' ἀνεγίνωσκε: «Φοβερὸν δυστύχημα συνέβη . . . κτλ. Ὁ συμπαθητικὸς συναδέλφος ἡμῶν κτλ. κτλ.» Αὐτὸ θὰ ἦτο συμπαθητικὸν μετὰ τὸν θάνατόν μου.

Ὁ Λαφρεσάνζ συνωφρυνθῆ, ὁ φαντασιώδης τρόπος καθ' ὃν ὁ φίλος του ἐξήταξε τὴν ὑπόθεσιν ταύτην δὲν ἠμποδίζεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ νὰ ἀνησυχῇ μεγάλως.

— Ἀλλὰ τότε, τῷ εἶπεν, ἐὰν φρονῆς ὅτι διατρέχεις κίνδυνον, μὴ ἐξέρχου· πλέον τὸ ἐσπέρως μόνος, ἀλλὰ μείνε ἐδῶ μαζὶ μου . . .

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Φλαβιανὸς διακόψας αὐτόν, εἶσαι ἐξαίρετος, ἀλλ' ἔχω τὰς μικρὰς μου ἰδιοτροπίας καὶ τὰς μηχανάς καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τὰς διατηρήσω. Λοιπὸν χαῖρε, σὲ ἀφίνω νὰ κοιμηθῆς καὶ ἐγὼ πηγαίνω εἰς τὸ ταπεινὸν μου ἄσυλον, θὰ σκεφθῶ ὀλίγον περὶ τοῦ Πομπόννη, τοῦ Alléco τοῦ *quiquen grogne* καὶ τοῦ *Angle galère* κλπ. κλπ.

— Ἐλα δά, σιώπα, σὺ ἦσο ὅπως ξένος εἰς τὰ συμβάντα. Ἡ μορφὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου δὲν μοῦ ἀρέσει, καὶ ἔκαμα πολὺ καλὰ νὰ τὸν ραπίσω. Τόσον τὸν ἀποστρέφομαι, ὥστε ἐπιθυμῶ νὰ ἐπαναλάβω τὴν πράξιν, καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ τὴν ἐπαναλάβω καὶ ἐὰν ἀκόμη πρόκειται νὰ διακινδυνεύσω τὴν ζωὴν μου.

— Γενναῖά καρδιά, εἶπεν ὁ Φλαβιανὸς θλίβων τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του, τώρα ἄνοιξε τὸ παράθυρον νὰ πηδήσω εἰς τὸν δρόμον, διότι εἶνε ἄδικον νὰ διαταράξω τὸν γλυκὺν ὕπνον τῆς εὐκαταστασίας Πιλβόα, τῶν ἐξαίρετων σου θυρωρῶν.

Καὶ ὁ Μωροῦ ἐπράξεν ὡς ἔλεγεν.

Ἀπὸ τινος ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἤλλαξε κατοικίαν, εὐρισκόμενος νῦν, ἐκ πόθου νὰ εὐρίσκηται πλησίον τοῦ φίλου του, ἐν αὐτῇ τῇ Μοντμάρτρῃ, ἔνθα εἶχεν ἐλεύθερον ὀρίζοντα καὶ ἀέρα καὶ ἐξηπλωμένον εἰς τοὺς πόδας του, τὸ τέρας ὡς ἀπεκάλει τοὺς Παρισίους, ἀνερχόμενος δὲ ἠρέμα καὶ ἐν ἀνωμαλῶ βήματι τὴν ὁδὸν *Blanche*, διότι ἀπασχολεῖ τὸν νοῦν του ὁ καταδρομὸς Πομπόννης καὶ τὸ μυστικὸν αὐτοῦ, ἠτοιμάζετο νὰ διαβῇ τὸ βουλευτάρτεον, τὸ παντέρημον, κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην, δευτέραν τῆς πρωΐας ἐξάπαντος, ὅτε μολοντί ἦν δύσκολον εἰς αὐτόν, μύωπα καὶ ἀφηρημένον, νὰ νοήσῃ τι περὶ αὐτόν, ἐφείλκυσεν αἴφνης τὴν προσοχὴν του ἐλαφρὸς κρότος, ὅστις ἐφαίνετο προσερχόμενος ἐξ ὑποδήματος σιδηροφράκτου προσκρούσαντος εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πεζοδρομίου, μολοντί δὲ ὁ κρότος ἐκείνος οὐδὲν τὸ ἀσύνηθες εἶχεν, ἐν τούτοις ἔστρεψε τὸ πρόσωπον, καὶ ἐνόμισε τότε ὅτι διέκρινεν εἰς τὸ τρέμον φέγγος τοῦ φανοῦ, μεγάλην σκιάν ἀνθρώπου μακρόχειρος καὶ μακρόποδος πορευομένου παρὰ τὰς οἰκίας, κύπτοντος δὲ καὶ λαμβάνοντος μυρίας προφυλάξεις. Ὁ Φλαβιανὸς ἂν καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του συρίζων καὶ φαινόμενος ὅτι οὐδόπως προσεῖχεν εἰς τὴν μεγάλην σκιάν, ὁρμηφύτως ὅμως ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον. Ὁ δὲ ἄγνωστος ἐξηκολούθει εἰσέτι διεισδύων, μετὰ μεγίστης ὅμως ταχύτητος ἐξετέλει μέγαν ἐλιγμόν.

Γ'

Τρεῖς ἐπάλληλοι ἐπιβουλαί.

Ὁ Φλαβιανὸς ὑπελόγιζε κατὰ προσέγγισιν τὰς ἀποστάσεις καὶ κατένειε ὅτι μετὰ τὸν ἐλιγμόν ἐκείνον εὐθὺς ὡς ἤθελεν ἐξέλθει εἰς τὸ ἐξωτερικὸν βουλευτάρτεον ἢ το ἠναγκασμένος μισραίως νὰ προσκρούσῃ εἰς τὸν ἄγνωστον, ὃν ἐφαίνετο ὅτι εἶδε που ὡς ἐνεθυμείτο.

— Προφανῶς συνήντησέ που τὸν ἄγνωστον τοῦτον, ὅστις τὸν παραμόνευε, δὲν εἶχε δὲ ἀνάγκη νὰ σκεφθῇ ἐπὶ πολὺ ἢ το ἐκείνος ὅστις ἀπεπειράθη νὰ δολοφονήσῃ τὴν Μαγδαληνὴν Βεγκιέρ. Ὁ Μωροῦ οὐδὲ κἂν ἐσκέφθη νὰ φύγῃ, ἀλλὰ

ψυχρῶς καὶ θαρραλέως ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον αὐτοῦ βυθίσας μόνον ὁρμηφύτως τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον αὐτοῦ καὶ ψιθυρίσας.

— Νομίζω ὅτι θὰ γελάσωμεν ὀλίγον.

Ὁ ἄγνωστος ἐκρύβη ὀπισθεν παραπήγματος καὶ ἐκεῖ ἀθωρῶτως καὶ βέβαιος ὢν περὶ τῆς ἐπιθέσεώς του ἀνέμενε τὸν ἐχθρόν. Ὡς ἐκ τῆς πυκνῆς οὐμίχλης, τῆς ὑγρασίας τοῦ καιροῦ καὶ τοῦ ἐκ τούτων ἀμυδροῦ φωτισμοῦ τῶν φανῶν καὶ ὡς ἐκ τῆς παντελοῦς ἐρημίας, καθόσον οὔτε ἀστραχημικός τις ὑπάλληλος οὔτε διαβάτης ἐφαίνετό που ὅτε τόπος καὶ ὁ χρόνος ἐξελέγησαν ἄριστα.

Ὁ Μωροῦ ἐξηκολούθει τακτικῶς τὸν δρόμον του, παρεκκλίνας μόνον ὀλίγον ἀριστερὰ, ἵνα ἔχη περισσώτερον εὐκολίαν εἰς τὰς κινήσεις του, τοιοιτοτρόπως δ' ὁ ἐνεδρεύων ἠναγκάσθη ν' ἀπομακρυνθῇ ὅπως πληξῆ αὐτόν, οὗτος δὲ εἶδε τότε εὐκρινῶς τὴν κίνησιν του.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀπέιχον ἀλλήλων μέτρα τινὰ μόνον, ὁ δὲ ἄγνωστος σκεφθεὶς ἠτοιμάζετο νὰ ἐφορμήσῃ κατὰ τῆς λείας του, ὅτε ἀνέκοψεν αὐτόν αἴφνης καγχασμός τοῦ Μωροῦ· συνάμα δὲ ὁ ἡμέτερος φίλος τῷ ἔδειξε σεβάσμιον ρεβόλβερ ὅπερ ἐπρότεινεν αὐτῷ.

— Αἱ ! αἱ ! κύριε, εἶπει, δὲν εἶνε νόστιμον, τί λέτε ; φαίνεται ὅτι δὲν πνίγομεν πλέον τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ θέλομεν τώρα νὰ τοὺς στραγγαλιζώμεν ! Δὲν θὰ ἐπιτύχῃς ὅμως, παλληκᾶρι μου, καὶ ἂν προχωρήσῃς θὰ σοῦ κάψω . . .

Ὁ ἄγνωστος — ἀνεγνωρίσθη ἤδη ἐκ τῶν μεγάλων αὐτοῦ διαστάσεων ὅτι ἦν ὁ Γότλιβ — ἔβαλεν ἀγρίαν κραυγὴν μειγμένην μετὰ ὕβρεων, καὶ ἐζήτησε καὶ αὐτὸς τὸ ὄπλον του.

— Κάτω τὰ χεῖρα, ἐξηκολούθησεν εἰπὼν ὁ Μωροῦ, διότι ἐὰν μὲ σκοπεύσῃς, παραδεχόμενος, ὡς ὑποθέτω, ὅτι εἶσαι ὠπλισμένος, δὲν θὰ σὲ ἀφήσω νὰ πυροβολήσῃς, θὰ σὲ προλάβω. Καὶ ἔπειτα θὰ γείνη θύροβος καὶ θὰ τρέξουν νὰ σὲ συλλάβουν. Λοιπὸν, μείνε ἤσυχος, διὰ τὸ καλὸν ποῦ σοῦ θέλω. Ἐλα, πῆγαινε, τὸ καλλίτερον ὅπου ἔχεις νὰ κάμῃς εἶνε αὐτό. Ἄ ! ὀλίγον ἔλειψε νὰ λησμονήσω ἡμπορεῖς νὰ εἴπῃς εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι σὲ στέλλουν, ὅτι πολὺ, πολὺ δὲν ἔχουν νὰ ὠφεληθῶν ἀπὸ τὸν θάνατόν μου, καὶ ὅτι ἐξ ἄλλου, ὡς βλέπετε, δὲν ἔχω δόλου διαθέσιν νὰ ἀφήσω νὰ μὲ πνίξουν ἢ νὰ μὲ στραγγαλίξουν.

Ὁ Γότλιβ Θεῦρνερ ἐτραπή εἰς φυγὴν, διότι εὐθὺς ὡς εἶδεν ἀμυνθέντα τὸν Μωροῦ ἐνόησεν ὅτι τὸ κίνημα του ἀπέτυχεν καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω.

— Ὅπως δὴποτε, εἶπε καθ' ἑαυτόν ὁ Φλαβιανὸς, ὅτε ὁ θυρωρὸς τῷ ἠνοιξε τὴν θύραν τῆς κατοικίας του, πολὺ καλὰ ἔκαμα νὰ προφυλαχθῶ, ἄλλως ὁ παληγογερμανὸς ἐκείνος θὰ μ' ἐπνίγε σὰν ὄρνιθι.

Τῇ πρώτῃ ὥρᾳ τῆς ἐπιούσης ὁ Λέων Λαφρεσάνζ ἐμάνθανεν τὸ νέον ἐπεισόδιον.

— Βλέπετε, τῷ εἶπεν ὁ Μωροῦ, καταδιωκόμεθα μέχρι θανάτου. Αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖοι ἐννοοῦν καὶ καλὰ νὰ μ' ἐξοντώσουν, ἐνῶ ἐγὼ ἀπ' ἐναντίας ἐπιθυμῶ νὰ μὴ τοῖς κάμω δόλου τὴν εὐχαρίστησιν αὐτῶν.

— Εἶσαι πολὺ καλός, ἀνταπήνησεν ὁ Λαφρεσάνζ· σὲ ἐρωτῶ διατί δὲν ἔσπασες τὸ κεφάλι αὐτοῦ τοῦ ἀχρεῖου, ὁ ὅποιος ἤθελε νὰ σὲ στραγγαλίξῃ ;

— Δὲν ἤξιζε τὸν κόπον, καὶ ἔπειτα εἶμαι πολὺ πεπεισμέ-

νος ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά του, ὅταν ὁ καιρὸς εἶνε κατάλληλος. Ἀλλὰ νὰ τὸν φρονεῖσω, νὰ προσεξήσω θόρυβον καὶ σκάνδαλον, καὶ νὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ δώσω ἐξηγήσεις, ἐνῶ ἐγὼ ἔχω συμφέρον νὰ μὴ μεταδώσω ἐπὶ τοῦ παρόντος τίποτε περὶ τῆς ὑποθέσεώς μας. . . Ὁχι, ὄχι, ἄφησε νὰ ἐνεργήσω ἐγὼ ὅπως ἤξεύρω καὶ ἐλπίζω ὅτι ὅλα θὰ ἔλθουν καλὰ. Φθάνουν τῶρ' αὐτά, καὶ ἄς ὑπάγωμεν νὰ γευματίσωμεν εἰς τὸ βουλευθάρτον, διότι δὲν ἤξεύρω καλὰ ἐὰν εἶνε ἐκ τῶν συγκινήσεων τῆς νυκτὸς αὐτῆς, ἀλλὰ πεινῶ φοβερά.

Διὰ νὰ καταβῶσιν εἰς τὸ βουλευθάρτον οἱ δύο φίλοι συνήθως διέβαινον τὴν αὐτὴν ὁδὸν κατὰ πᾶσαν πρωΐαν παρηκολούθουν τὸ κάτω μέρος τῆς ὁδοῦ Πιγαλλοῦ καὶ ἐξακολουθοῦντες τὴν ὁδὸν Ἀγίου Λαζάρου ἐφθάνον εἰς τὴν ὁδὸν Ἀνταίν. Ἀπὸ πολλῶν μνηῶν τὸ κάτω μέρος τῆς ὁδοῦ Πιγαλλοῦ ἐφράσσετο ἐξ ἑνὸς ὑπὸ δύο οἰκοδομῶν, δι' ὅλης δὲ τῆς ἡμέρας βαρουλκὰ ἀνεβίβαζον μεγάλους ὄγκους λευκλίθου καὶ πληθῆς κτιστῶν καὶ λατόμων ἐργάζετο ἐκεῖ ὑπαιθρίως, ὄρωμένων ἄνω τοῦ λιθοστρώτου τῆς ὁδοῦ εἰς ὕψος προκαλοῦν ἐνίστασιν ἴλιγγον.

Ὅτε οἱ δύο φίλοι ἐφθασαν ἔμπροσθεν τῶν οἰκοδομουμένων οἰκιῶν, ὁ Φλαβιανός, ἀφείς τὸν βραχίονα τοῦ Λαφρεσάνζ ἐφ' οὗ ἐστηρίζετο, προηγείτο μικρὸν τοῦ φίλου του. Ἀγνοοῦμεν ἂν ὁ Λαφρεσάνζ ἐκ θείας τινὸς τύχης ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμούς, ἢ ἐὰν κατέλαθεν αὐτὸν αἰφνης ἀπαίσιον προαίσθημα, τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι μετριάσας τὴν πορείαν του, προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς εἰς ἓν τῶν ἰκριωμάτων.

Παραδόξον συνέβαινεν ἐκεῖ τότε.

Εἰς τῶν κυριωτέρων πασσάλων, ρινοῖ ἀποσπασθεῖς αὐτομάτως καὶ ἄνευ θορύβου, πελώριος ἔπεσε πλαγίως ἀνασκάψας τὸ ἔναντι πεζοδρόμιον. Ὁ Λέων, ὅστις εἶδε τὴν κίνησιν τοῦ πασσάλου, ἀναμετρήσας ἐν ταχεί τὴν ἀπόστασιν μέχρι τῆς ὁποίας θὰ προεξετείνετο πίπτων, καὶ θεωρήσας τὸν Μωροῶ ἀπολεσθέντα, μόνον τὸ θαρρὸς καὶ τὴν ἀπειρον πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ ἀγαπῆν συνεβουλεύθη, μηδαμῶς περὶ τῆς ἰδίως αὐτοῦ ζωῆς σκεφθεὶς καὶ χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐκλέξῃ, ἐὰν δηλαδὴ θὰ ἔκαμνε καλλίτερον νὰ κραξῇ τὸν Μωροῶ πλησίον του ἢ νὰ κραυγᾶσῃ πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ φύγῃ. . . διότι ἕως οὗ νοσηθῇ ὁ κίνδυνος θὰ παρήρχετο ὡποσδήποτε ὀλίγος χρόνος, καὶ ἐξ ἄπαντος θὰ προσεβαλλετο καὶ θὰ κατεσυντρίβετο, ἔσπευσεν εὐθὺ καὶ ὤθησεν αὐτὸν φοβερῶς ἀπὸ τῶν ὤμων κραυγάζων :

— Τρέξε !

Ὁ Μωροῶ, ὅστις ἦν ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἐννοοῦσι καὶ ἐκ διακεκομμένων λόγων, ἐννοήσας ὅτι παρηκολουθεῖτο ὑπὸ τοῦ φίλου του, ἤρξατο τρέχων ταχέως, τῷ ἀπέβη δὲ εἰς καλόν, διότι ὁ πάσσαλος κατέπιπτε μετὰ κρότου βροντῆς, μόλις ἐγγίσας τὸν ὤμον τοῦ Λαφρεσάνζ.

Οἱ δύο φίλοι ἀπηλλαγθησαν, μικρὸν μόνον φοβηθέντες, ὁ δὲ Φλαβιανός, χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν, ἔθλιβε τὴν χεῖρα τοῦ Λαφρεσάνζ. Δὲν εἶχον ἀνάγκην εὐχαριστιῶν πρὸς ἀλλήλους· ἡ στιγμή ἦτο συγκινητικωτάτη, ὁ Μωροῶ κατενόει ὅτι ὁ προσφιλὴς αὐτῷ Λαφρεσάνζ τὸν ἔσωσεν ἀπὸ βεβαίου θανάτου ἐπὶ κινδύνῳ τῆς ἰδίως αὐτοῦ ζωῆς.

Μέγας τότε συνέθησινωθισμὸς ἀνθρώπων πανταχόθεν προστρεχόντων, καὶ πρὸ αὐτῶν ἔσπευον ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, καθόσον μάλιστα ἡ δοκὸς καταπεσοῦσα συνέτριψε μίαν ἄμα-

ξαν, ἐφόνευσεν ἓνα ἵππον καὶ ἐπλήγησε βαρέως ἓνα ἀμαξηλάτην, ἐν μέσῳ δὲ τοῦ ὄμιλου ἐκείνου εὐρίσκετο ὁ ἐργολάβος τῆς οἰκοδομῆς καὶ οἱ ἐργάται του, οἵτινες δὲν ἐνόουν πῶς συνέβη τὸ δυστύχημα, ἀποδιδόμενοι εἰς τὴν τύχην.

Ὁ ἐργολάβος, εὐσαρκὸς ἄνθρωπος καὶ συμπαθητικὸς τὴν μορφήν, ἥτις ἦν κατέρυθρος καὶ σπασμωδικὴ ἐκ τῆς συγκινήσεως, ἐξεφράζετο πολλὰς ποιῶν χειρονομίας.

— Ἄς μὲ βάλουν νὰ πληρώσω ὅ,τι θέλουν, ἀπεκρίθη κλαίων, ὀρκίζομαι εἰς τὸν Θεὸν ὅτι εἶχον λάβει ὅλα τὰ μέτρα μου. Τί κατάρχα ! Ἐκεῖνος ὁ μωρὸς ἀπέσπασε, φαίνεται, τὴν δοκὸν ἐκείνην, ἢ ὁποία ἦτο στερεῶς δεμένη. Δὲν ἤξεύρω πῶς τοῦ ἐφάνη, ἀλλὰ βέβαια ἡ τρέλλα τὸν παρεκίνησεν ! Ἄ ! δὲν ἐστάθη νὰ ἰδῇ τὸ τέλος· σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ πιστεύσετε, ἔφυγε, καὶ ἔκαμε καλὰ, διότι τὰ παιδιὰ ἐδῶ θὰ τὸν ἐσπᾶν εἰς τὸ ξύλο· σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ πιστεύσετε. Ναὶ μὲν εἴμπορεῖ νὰ ἦνε Ἀλατιανός, ἀλλὰ δὲν ἔπεται διὰ τοῦτο ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κάμνῃ τέτοια κακὰ παιγνίδια !

Ὁ Φλαβιανός καὶ ὁ Λαφρεσάνζ προσέβλεψαν ἀλλήλους καὶ δι' ἑνὸς βλέμματός ἐνόηθησαν.

— Εἶνε ἓνας ὑψηλὸς ἄνθρωπος μὲ μεγάλα χεῖρα καὶ κόκκινα ἄγρια γένεια ;

— Ναί, ναί, αὐτὸς εἶνε.

Τότε παρενέβη ἀστυνομικὸς τις ὑπάλληλος.

— Πῶς ἤξευρετε ὅλας αὐτάς τὰς λεπτομερείας ; ἠρώτησε τὸν ἐφημεριδογράφον.

— Διότι νομίζω ὅτι εἶδα ἓνα ὑψηλὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἔτρεχε γρήγορα ὅταν ἐσήκωναν τὸν ἀτυχῆ ἀμαξηλάτην.

— Ποίαν διεύθυνσιν ἔλαβεν ;

— Ἐδῶ, εἶπεν ὁ Μωροῶ δείξας κατὰ τὴν διεύθυνσιν τινὰ, ἐν τῇ βεβαιότητι του ὅτι ὁ ἐπιβουλος ἀπὸ πολλοῦ ἦτο ἐν ἀσφαλείᾳ.

Καὶ οἱ δύο φίλοι ἀπεμακρύνθησαν.

— Ὁ ἰδιὸς σου εἶνε, αὐτὸς δηλαδὴ ὑποῦ ἠθελεν ἀπόψε νὰ σὲ δολοφονήσῃ, αἶ ; εἶπεν ὁ Λαφρεσάνζ !

— Ἡμπορεῖς σὺ νὰ τὸ πιστεύσῃς, ἐγὼ ὅμως εἶμαι βέβαιος καὶ ἀμέσως ἔβαλα αὐτὸν εἰς τὸν νοῦν μου.

— Καλὰ σ' ἔλεγα ἐγὼ ὅτι ἔκαμες ἄσχημα· ποῦ δὲν τὸν ξεπάστρεψες...

— Ὡ ! τοὺς ἀθλίους ! ἀνέκραξεν ὁ Μωροῶ κατηγανᾶκτησμένος, δὲν ὀπισθοχωροῦν εἰς τίποτε ! Καὶ αὐτό, τὸ ὁποῖον κάμνουν αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι, ἐξηκολούθησεν ὁ Φλαβιανός, διὰ ἰδιωτικὴν ὑπόθεσιν, δι' ἓν ἄτομον, τὸ ὁποῖον θέλουν νὰ ἐξολοθρεύσουν, διότι τοὺς ἐνοχλεῖ, τὸ κάμνουν εἰς μεγάλον βαθμὸν κατὰ τῆς πατρίδος μας, κατὰ τῆς Γαλλίας, κατὰ τῆς ὁποίας ὤμοσαν ὄλεθρον !

Ὁ Λαφρεσάνζ ἔπτη κατάπληκτος.

— Τί ἐννοεῖς ; ἠρώτησε τὸν φίλον του.

— Ἐννοῶ, ἀπεκρίθη μετὰ ἐξάψεως, ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους ἔχομεν ἔμπροσθεν ἡμῶν, εἶνε γερμανοὶ κατὰσκοποι. Μὲ κατηγοροῦν ὅτι βλέπω αὐτοὺς παντοῦ, ἀλλὰ αὐτὸ συμβαίνει, διότι ὑπάρχουν πανταχοῦ. Εἰσδύουν εἰς τὰς οἰκίας μας, εἰς τὰς οἰκογενεῖας μας, εἰς τὰς τραπέζας, εἰς τὰ γραφεῖα, εἰς τὰ ἐργαστάσια μας καὶ εἰς τὰ συνεργεῖα καὶ παντοῦ, εἶμεθα ἐκτεθειμένοι εἰς τὴν λέπραν αὐτὴν. Αὐτοὶ τοὺς ὁποίους ἔχομεν ἔμπρὸς μας ἐργάζονται ὑπὲρ ἰδιωτικῆς ἐπιχειρήσεως, θέλουν νὰ λάβουν εἰς τὴν κατοχὴν των τὸ χρυσοῦν

φύλλον, διότι εἶνε πεπεισμένοι, ὡς ἐγώ, ὅτι κρύπτει θησαυρόν· αὐτὸ ὅμως εἶνε παρεπιπτόν, εἶνε ἐπεισόδιον, δὲν σημαίνει τίποτε ἀπέναντι τοῦ μεγάλου ἐκείνου δικτύου, τὸ ὅποιον καλεῖται κατασκοπία καὶ περιβάλλει ὀλόκληρον τὴν Γαλλίαν. "Ἀκουσε, Λέων, τὸ κατηραμένον χέρι τῆς Γερμανίας εὐρίσκειται παντοῦ, εἰς τὰ ἀτυχήματά μας, εἰς τὰς ἐριδὰς μας, εἰς τὰς ἐξωτερικὰς ἡμῶν ἀποτυχίας καὶ εἰς τὰς ἀπεργίας, πρὸ πάντων εἰς τὰς ἀπεργίας! Ὡ τοῦ ἀνάνδρου καὶ ἀξιοκαταφρονήτου ἐχθροῦ, τοῦ μεταχειριζομένου ὡς ὄπλα τὴν ἀτιμίαν καὶ τὴν προδοσίαν.

Ὁ Λαφρεσάνζ σύννους ἤκουε τὸν ἡγανακτημένον φίλοντου.

— Καὶ νομίζεις ὅτι ἡ βαρωνίς ; . . .

— Λάβε ὑπομονήν, ὑπεσχέθην ἀποδείξεις καὶ θὰ σοὶ τὰς δώσω! Καὶ ἔπειτα ἐὰν ζήσω ἀκόμη, διότι ὡς πηγαίνουν τὰ πράγματα νομίζω ὅτι ἡ ζωὴ μου δὲν σημαίνει πλέον τίποτε, θ' ἀποδιώξω αὐτὴν τὴν ἀθλίαν πανταχοῦ ὅπου τὴν συναντήσω.

— Καὶ θὰ σὲ βοηθήσω τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀνταπήνητησεν ὁ Λαφρεσάνζ.

— Εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου· ἕνα μὲ παρηγορεῖ, ὑπέλαβεν ὁ Μωροά μεταβαλὼν τόνον, ὅτι μέχρι τοῦδε κατ' ἐμοῦ στρέφουν τὰ βέλη τῶν ἐμὲ ἐστοχάζοντο ὅταν κατέλαβες τὴν θέσιν μου, καὶ ἐμὲ ἐπρόκειτο νὰ διατρυπήσῃ τὸ ξίφος τοῦ κ. Χαίγκελ· τίς ὅμως μοὶ λέγει ὅτι δὲν θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά σου, καὶ ὅτι δὲν θὰ θελήσουν νὰ προσβάλουν καὶ αὐτὴν τὴν δεσποινίδα δὲ Κερμόρ ;

— Ὡ ἂν ἡδυνάμην νὰ τὸ πιστεύσω!

— Καὶ τί θὰ ἔκαμνες, κακότυχε! Αἱ χεῖρές μας εἶνε δεμένα καὶ διὰ νὰ λάθωμεν ἱκανοποίησιν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, εἶνε ἀπηγορευμένον μέχρι τοῦδε· ἔχομεν καμμίαν ἀπόδειξιν ;

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους δὲν δυνάμεθα νὰ μένωμεν τοιουτοτρόπως ἐκτεθειμένοι εἰς τὸν κίνδυνον καὶ νὰ τὸν περιμένωμεν. Δὲν θέλω πλέον νὰ ζήσω ἐγώ· σὲ προειδοποιῶ ὅ' ἐν πρώτοις ὅτι δὲν σὲ ἀφίνω πλέον, ἀλλὰ θὰ γείνω σκιά σου.

Ὁ Μωροά ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἐννοεῖς καλά, ἀνταπήνητησεν ὁ Φλαβιανός, ὅτι μὲ τοιούτους ἀντιπάλους δὲν θέλω νὰ κάμω τὸν γενναῖον. Μὲ κατέχει πανικός ὅτι ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ τελευταῖος τὸν ὅποιον θὰ δολοφονήσουν οἱ ἀχρεῖοι αὐτοί· μοὶ μένουσιν 24 μόνον ὄρσι καὶ ἔπειτα θὰ μὲ ἴδῃς ἀνερχόμενον εἰς ἐπιεικεστέρους οὐρανοὺς.

— Θ' ἀναχωρήσης μόνος ;

— Μάλιστα, σὲ ἀφίνω εἰς Παρισίους, διότι ἔχεις δυσχερέστατον ἔργον νὰ ἐπιτελέσῃς, ἔχεις νὰ συμφιλιωθῇς μὲ τὴν δεσποινίδα Βέρθαν καὶ νομίζω ὅτι αἱ σχέσεις σας δὲν εἶνε πολὺ εὐάρεστοι! Ὡ! ἡ καυμένη ἡ νέα ἐπειράχθη πολὺ. . .

— Καὶ ποῦ πηγαίνεις ;

— Δι' ὅλον μὲν τὸν κόσμον, πηγαίνω εἰς τὴν Ἀγγλίαν διὰ νὰ ἴδω ἐὰν ὁ σκελετὸς εὐρίσκειται ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν του. Εἰς σὲ ὅμως θὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, θὰ τὸν ἀφήσω ἡσυχῆν τὸν σκελετὸν ἐκείνον, ἂν καὶ αὐτὸς ἀπασχολεῖ τὸν νοῦν μου ὁ Πομπόννης, ὁ Πομπόννης καὶ ἡ ἱστορία τῶν ἐρώτων του μετὰ τῆς ὠρικής Ὀλλανδῆς, καὶ σκέπτομαι νὰ διευθυνθῶ πρὸς τὴν Βρετάνην καὶ τὸ Σκίν-Μαλώ.

Ὁ Λέων ἠπειλήσε τὸν φίλον του διὰ τοῦ δακτύλου συνοδύσας τὴν χειρονομίαν αἰ' ἀφώνου μειδιάματος.

— Πολὺ συχνὰ πηγαίνεις εἰς τὴν Βρετάνην, καὶ κάποιον

ἔρωτα πρέπει νὰ ἔχῃς ἐκεῖ. Σὺ ὁ τόσοσος σοβαρός! Ἐν βλέμμα γυναικὸς ἤρκεσε νὰ σοῦ ἀποβάλῃ τὴν λεοντῆν.

Διὰ τί ἄρα γε εἰς τὸν ὅλως ἄκκον ἀστεῖσμον τοῦτον ὁ Μωροά ἐγένετο αἴφνης κατέρυθρος ; Διατί αὐτὸς ὅστις εἶχεν εὐροῖαν λόγου ἤρχισε νὰ διαπορῇ τί θὰ εἶπη, ὡσεὶ ἐπρόκειτο νὰ δικαιολογήσῃ ἑαυτὸν ;

— Ἐγὼ ὁ σοβαρός! Θέλεις νὰ γελάσῃς μαζί μου! Ἐγὼ μὲ τὴν λεοντῆν! Ἀλλὰ λησμονεῖς λοιπόν, ὅτι καὶ ἐγὼ ἔγεινα ἐραστὴς τῆς βαρωνίδος! Ἐγειναμεν ἀντερασταί!

— Ἐραστὴς τῆς βαρωνίδος! ἐκεῖνο ἦτο στιγμιαία ἐρωτική παραφορὰ τὸ πολὺ, πολὺ, σοῦ λέγω ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃς σπουδαῖον ἔρωτα εἰς Βρετάνην δὲν ζητῶ ὅμως νὰ μάθω τὸ μυστικόν σου, καθόσον. . .

— Καθόσον ; . . . διέκοψεν αὐτὸν ἀνησυχῶς ὁ Φλαβιανός.

— Καθόσον, ἀνταπήνητησεν ὁ Λέων, εἶμαι πεπεισμένος ὅτι θὰ μοῦ εἶπῃς τὸ μυστικόν αὐτό, ἐὰν ἔχῃς ἐννοεῖται, ἀμὰ εἶνε δυνατόν.

— Καλὰ λέγεις, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Μωροά, καὶ ἐνταῦθα ἔληξεν ἡ ὁμιλία.

Περὶ τὸν νὰ παρακολουθήσωμεν τοὺς δύο φίλους καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην, παρελθούσαν ὁμαλώτατα. Ὁ Λαφρεσάνζ ἀνησυχῶν σφόδρα ἀπεφάσισεν οὐδὲ κατὰ σπιθαμὴν ν' ἀπομακρυνθῇ τοῦ Μωροά, οὗτος δὲ πάλιν ἐν τῷ συνήθει αὐτοῦ ρεμβασμῷ, ἐλησμονήσε πλέον τὸ ὑπὸ τῆς πρωίας παρασκευασθὲν δυστυχημα, καὶ οὐδὲ κὰν ἐσκέπτετο ὅτι ἴστατο ἐπὶ ἡφαιστείου καὶ ὅτι ἐπομένως φοβερός ἐπέκειτο αὐτῷ κίνδυνος.

Ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ «Ταχυδρόμου τῶν δύο Κόσμων», ἐνθα οἱ δύο φίλοι διήλθον τὸ πλεῖστον τοῦ μετὰ μεσημβρίαν χρόνου δὲν εἶχεν νὰ φοβηθῶσι μεγαλα πράγματα καὶ μοιλοῦντι ὁ Λέων ἐσκέπτετο ὅτι δὲν θὰ ἤρχοντο νὰ καταδιώξωσιν ἐκείνον, ὅστις ὠρκίσθη νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν μέχρις αὐτῶν τῶν δωματίων τῆς συντάξεως ἢ καὶ τοῦ τυπογραφείου, ἐν τούτοις ἀφυπνισθεὶς ἀπὸ τῶν περιστατικῶν τῆς πρωίας, ἐζήτησε νὰ μάθῃ παρὰ τοῦ ἐργάτου, μὴ τυχὸν προσελήθη νέες τις στοιχειοθέτης ἢ παραπληρωματικὸς τις ἐργάτης. Ἡ περίσκεψις εἶνε μήτηρ τῆς ἀσφαλείας, ἔλεγε συχνάκις καθ' ἑαυτὸν.

Τῆς ἐφημερίδος ἐκδόσεως, οἱ δύο φίλοι ἀφοῦ ἐγευματίσαν παρὰ τῷ Brebant, ἀνῆλθον εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λαβρουύγιερ κατοικίαν τοῦ Λαφρεσάνζ, ὅστις καὶ τῇ φορᾷ ταύτῃ ἐπέμεινεν ὅπως ὁ Μωροά διανυκτερεύσῃ εἰς τὸ δωματίον του, ἀλλ' ἐκεῖνος οὐδαμῶς ἐνόει τοῦτο καὶ μισθώσας ἄμαζαν περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἔφθασεν εἰς τὴν κατοικίαν του.

Διὰ νὰ ἐξηγήσωμεν καλῶς τὰ ἐπόμενα, ἀποβαίνει ἀπαραίτητος μικρὰ τις περιγραφή.

Ὁ Μωροά κατῴκει, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, ὁδὸν ἄγρουσαν καθέτως εἰς τὸν γήλορον τῆς Μοντμάρτης, κατέχων ἐν τῷ πρώτῳ ὀρόφῳ, τῷ πρὸς τὴν ὁδὸν μέγα καὶ εὐρυχωρότατον δωματίον, πλήρες βιβλίων καὶ περιοδικῶν, φύρην μίγδην κειμένων ἐν φοβερᾷ ἀταξίᾳ, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας μόνος αὐτὸς ἡδύνατο νὰ καμῇ.

— Μοιλοῦντι εἶμαι ἐδῶ τόσοσος ὑψηλά, ἔλεγε πρὸς τοὺς ἐκπλησσομένους, ὅμως ἐντὸς δύο λεπτῶν δύναμαι νὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν πεδιάδα.

Μόλις εἰσῆλθεν ὁ Μωροά εἰς τὸ οἶκμα του, ἐφόρεσε τὸν κωτωνίτην του καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ ἐπιστολάς, ὡς ἐπραττε καθ' ἐκάστην ἐσπέραν πρὶν κατακλιθῇ.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας ἀφιέρωσα εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ τὰ μοναστήρια.

Ἡ μητρόπολις τῆς Γρανάδας, ἀξίζει, κάλλιον ἀκόμη ἢ ἡ τῆς Μαλάγας, ἥτις ἐπίσης εἶνε ὠραία, νὰ περιγραφῆ μέρος πρὸς μέρος, ἀλλ' ἀρκεῖ πλέον ἀπὸ περιγραφὰς ἐκκλησιῶν. Ἐκτίσθη τὸ 1529 ὑπὸ τῶν καθολικῶν βασιλέων, ἐπὶ τῶν εἰρηπίων τοῦ μεγάλου τζαμίου τῆς πόλεως, ἀλλ' ἔμεινεν ἡμιτελής. Ἐχει μίαν μεγάλην πρόσοψιν μετρεῖς θύρας, ἥτις κομψαίνεται δι' ἀγαλμάτων καὶ ἀναγλύφων καὶ σύχραιται ἐκ ποτε ναρθήκων, χωριζομένων ὑπὸ εἰκοσι πελωρίων κίωνων ἀποτελουμένων ἐκ δέσμης λεπτοτάτων στύλων. Τὰ παρεκκλήσια περιλαμβάνουσι εἰκόνας τοῦ Μπουκάνεγρα, ἀγαλματα τοῦ Τορριζάνη, ταφους καὶ ἄλλα πολυτίμη ἀντικείμενα.

Ἀξιοθαύμαστον πρὸ πάντων εἶνε τὸ μέγα παρεκκλήσιον, συγκείμενον ἐξ εἰκοσι κορινθιακῶν στύλων, διηρημένον εἰς δύο σειράς, ἐπὶ τῆς πρώτης τῶν ὁποίων ὑπάρχουν τὰ κολοσσιαία ἀγάλματα τῶν δώδεκα ἀποστόλων καὶ ἐπὶ τῆς δευτέρας μεγίστη κορωνίς πλήρης κοσμημάτων καὶ κεφαλῶν χερουβείμ.

Ἄνωθεν ὑπάρχει κύκλος παράθυρων ἐκ χρωματιστῶν ὑάλων αἵτινες περιστῶσι τὰ Πάθη τοῦ Χριστοῦ, ὑπεράνω δὲ τούτων ἀνυψοῦνται δέκα μεγάλα τόξα, σχηματίζοντα τὸν θόλον τοῦ παρεκκλήσιου.

Ἀφοῦ περιῆλθον ὅλα τὰ παρεκκλήσια καὶ ἡτοιμαζόμεν νὰ ἐξέλθω ἐκυριεύθη ὑπὸ τῆς ὑπόψιας ὅτι καὶ τι ἀκόμη ὑπελείπετο νὰ ἴδω. Δὲν εἶχον ἀναγνώσει τὸν Ὅδηρον καὶ οὐδεὶς μου εἶπεν εἰπῆ τι, ἀλλ' ἠσθάνομην ἐντὸς μου φωνὴν τινὰ ἢ ὁποῖα μου ἔλεγε: — Ζήτησον! — καὶ ἐζήτησον πράγματι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν πανταχοῦ χωρὶς νὰ γνωρίζω τί ζητῶ. Ξεναγὸς τις με παρετήρησεν, με ἐπλησίασεν, ὅπως κάμνουν ὅλοι, λάθρα, ὡς δολοφόνος καὶ με ἠρώτησε με ὕψος μυστηριώδες:

— Quiere Usted algo? (Ἐπιθυμεῖτε τίποτε;)

— Ἐπεθύμουν, ἀπεκρίθη, νὰ μοῦ εἰπῆτε ἐὰν ὑπάρχῃ τίποτε ἄλλο νὰ ἰδῆ κανεὶς εἰς τὴν μητρόπολιν ταύτην, ἐκτὸς ἐκείνων τὰ ὁποῖα φαίνονται ἀπ' ἐδῶ!

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ ξεναγός, καὶ δὲν εἶδετε τὸ βασιλικὸν παρεκκλήσιον;

— Τί ὑπάρχει εἰς τὸ βασιλικὸν παρεκκλήσιον;

— Τί ὑπάρχει; καράμπα! Τίποτε ὀλιγώτερον ἢ οἱ τάφοι τοῦ Φερδινάνδου καὶ τῆς Ἰσαβέλλας τῆς Καθολικῆς!

Ἦθελον νὰ τὸ εἶπω! Εἶχον εἰς τὸν νοῦν ἐτοίμη τὴν θέσιν διὰ τὴν ἰδέαν αὐτὴν καὶ ἡ ἰδέα ἔλειπε! Βεβαίως οἱ καθολικοὶ βασιλεῖς ἔπρεπε νὰ ἦσαν ἐνταφιασμένοι ἐν Γρανάδα, ὅπου ἠγωνίσθησαν κατὰ τὸν τελευταῖον ἰσποτικὸν πόλεμον καὶ ὅπου ἔδωκαν εἰς τὸν Χριστόφορον Κολόμβον τὴν ἐντολήν νὰ ὀπλίσῃ τὰ πλοῖα, τὰ ὁποῖα τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸν νέον κόσμον! Ἐτρέξα ἀμέσως εἰς τὸ βασιλικὸν παρεκκλήσιον, προπορευόμενον τοῦ ὑποσκαζόντος ξεναγοῦ γέρον τις σκευοφύλαξ μὰς ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ σκευοφύλακίου, καὶ προστώ με ἀφήσῃ νὰ εἰσέλθω ὅπως ἴδω τοὺς τάφους, με ὠδήγησεν ἔμπροσθεν σκευοθήκης τινὸς ὑαλίνου, πλήρους πολυτίμων ἀντικειμένων καὶ μὲ εἶπε:

— Θὰ γνωρίζετε βεβαίως ὅτι ἡ Ἰσαβέλλα ἡ Καθολικὴ διὰ νὰ χορηγήσῃ εἰς τὸν Χριστόφορον Κολόμβον τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὸν ἐξοπλισμὸν τῶν πλοίων του χρήματα, μὴ δυναμένη νὰ εὔρῃ τοιαῦτα ἐπειδὴ τὰ ταμεῖα τοῦ Κράτους ἦσαν κενὰ, ἐνεχυρίασε τὰ κοσμήματά της.

— Ἐ, λοιπόν; ἠρώτησα ἐναγωνίως, καὶ προμαντεύω

τὴν ἀπάντησιν, ἠσθάνομην παλλομένην τὴν καρδίαν μου.

— Λοιπόν, ἀπάντησεν ὁ σκευοφύλαξ, ἡ θήκη ἐντὸς τῆς ὁποίας ἡ Βασίλισσα εἶχε κλείσει τὰ κοσμήματά της διὰ νὰ τὰ ἐνεχυρίασῃ, εἶνε αὕτη.

Οὕτω δὲ λέγων ἤνοιξε τὴν σκευοθήκην, ἔλαβεν αὐτὴν καὶ μοὶ τὴν ἐνεχείρισεν.

Ὡ! ἄς λέγουν ὅ,τι θέλουν οἱ γενναῖοκαρδοὶ ἄνθρωποι! δι' ἐμὲ αὐτὰ εἶνε πράγματα τὰ ὅποια με κάμνουν νὰ τρέμω καὶ νὰ κλαίω! Ἠγγίσῃ τὴν θήκην ἥτις περιεῖχε τοὺς θησαυροὺς διὰ τῶν ὁποίων ὁ Κολόμβος ἠδυνήθη νὰ ἀνακλύψῃ τὴν Ἀμερικήν! Κάθε φράσιν ὅπου ἐπαναλαμβάνω αὐτὰς τὰς λέξεις τὸ αἷμά μου συνταράσσεται! Καὶ προσθέτω. — Τὴν ἠγγίσῃ με αὐτὰς τὰς χεῖρας, — καὶ παρατηρῶ τὰς χεῖράς μου.

Ἡ σκευοθήκη ἐκείνη περικλείει προσέτι τὸ ξίφος τοῦ βασιλέως Φερδινάνδου, τὸ στέμμα καὶ τὸ σκήπτρον τῆς Ἰσαβέλλας, ἐν βιβλίον περιέχον τὰς ἐκκλησιαστικὰς λειτουργίας καὶ ἄλλα τινὰ κοσμήματα τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασίλισσας.

Εἰσῆλθον εἰς τὸ παρεκκλήσιον, μεταξύ τοῦ θυσιαστηρίου καὶ μεγάλου τινὸς σιδήρου κιγκλιδώματος, ὕπερ διαχωρίζει τὸν ἐπίλοιπον χώρον, ἔμπροσθεν δύο μεγάλων μαρμαρίνων μαυσωλείων, κοσμουμένων δι' ἀγαλματίων καὶ ἀναγλύφων μεγάλης ἀξίας, ἐφ' ἑνὸς ἐκ τῶν ὁποίων κατὰκείται τὰ ἀγάλματα τοῦ Φερδινάνδου καὶ τῆς Ἰσαβέλλας, ἐνδεδυμένων τὰς βασιλικὰς αὐτῶν στολάς, μετ' ὁ στέμμα, τὸ ξίφος καὶ τὸ σκήπτρον, ἐπὶ τοῦ ἄλλου τὰ ἀγάλματα δύο ἄλλων προηγμένων τῆς Ἰσπανίας καὶ περὶ τῶν ἀγαλμάτων, λέοντες, ἄγγελοι, οἰκόσημα καὶ διαφόρα κοσμήματα παρουσιάζοντα ἐν συνόλῳ εἰκόνα βασιλικῆς αὐστηράν καὶ μεγαλοπρεπῆ.

Ὁ σκευοφύλαξ ἤναψε ἓνα πυρσὸν καὶ δεικνύον μοι εἶδος τι καταρράκτου, τοποθετημένου μεταξύ τῶν δύο μαυσωλείων, με παρεκάλεσε νὰ ἐγείρω τὸ κάλυμμα διὰ νὰ κατέλθω εἰς τὸ ὑπόγειον. Ὁ ξεναγός με ἐβασίλευσεν, ὁ σκευοφύλαξ κατῆλθε καὶ ἐγὼ τὸν ἠκολούθησα, διὰ στενῆς τινὸς κλιμακῆς, μέχρι μικροῦ τινὸς υπογείου ὀματίου, ἐν τῷ ὁποίῳ ἦσαν πέντε μολύβδινα κιβώτια, τὰ ὁποῖα περιέζωνον σιδηρὰ στεφάνια, καὶ ἐπὶ ἐκάστου ἐκ τῶν ὁποίων ὑπῆρχον δύο ἀρχικὰ γράμματα καὶ ὑπεράνω αὐτῶν στέμμα.

Ὁ σκευοφύλαξ ἐχαμήλωσε τὸν πυρσὸν καὶ ἐγγίζων τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, καὶ τὰ πέντε, μὲ εἶπε με φωνὴν βραδέϊαν καὶ σοβαράν:

« Ἐνταῦθα κεῖται ἡ μεγάλη βασίλισσα Ἰσαβέλλα ἡ Καθολικὴ. »

« Ἐνταῦθα κεῖται ὁ μέγας βασιλεὺς Φερδινάνδος. »

« Ἐνταῦθα κεῖται ὁ βασιλεὺς Φίλιππος ὁ Α'. »

« Ἐνταῦθα κεῖται ἡ βασίλισσα Ἰωάννα ἡ τρελλή. »

« Ἐνταῦθα κεῖται ἡ Δόνη Μαρία, κόρη τῆς, ἀποθανούσας ἐν ἡλικίᾳ ἐννέα ἐτῶν. »

« Ὁ Θεὸς ἄς τοὺς συγχωρήσῃ ὅλους. »

Καὶ ἐμπήξας τὸν πυρσὸν κατὰ γῆς, ἐστάυρωσε τὰς χεῖρας καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς νὰ ἤθελε νὰ με ἀφήσῃ ἔσυχον εἰς τὰς ἰδίας μου σκέψεις.

Ἦδυνάτο τις νὰ πληρώσῃ τόμους πολλοὺς περιγραφῶν τὰ θρησκευτικὰ μνημεῖα τῆς Γρανάδας: τὸ περίφημον Μοναστήριον τῶν Δυτικῶν, τὸ Ἱερὸν Ὄρος ὅπερ περικλείει τὰ σπήλαια τῶν μαρτύρων, τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Ἰερωνύμου, ὅπου εἶνε ἐνταφιασμένος ὁ μέγας ἀρχηγός Γεννάδος τῆς Κορδύθης, τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Δομίγκου ἰδρυθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἰ-

τὸν ὅποιον φέρει ἀπὸ τοῦ ὠτίου της, διότι ἡ Νεφίς οὐδέποτε θῆλγησε πλέον νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ ἐλλείπον ἐνώπιον.

Εἰς τὸν νέον καὶ εὐμορφον ξένον τὸ ἐχάρισε πρᾶγματι μετὰ τοῦ ἡμίσεος τῆς ζωῆς της, ὡς εἶχε ρητῶς ὑποσχεθῆ.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν).

*

ΔΩΡΕΑΝ

ΔΙΟΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙΕΧΩΝ

2.000 ΒΙΒΔΙΑ 2.000

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Πλουτίζαντες τὸ ἡμέτερον **Βιβλιοπωλεῖον** δι' ὅλων τῶν ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα Βιβλιοπωλῶν πωλουμένων βιβλίων, ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ, ΝΟΜΙΚΩΝ, ΙΑΤΡΙΚΩΝ, καὶ ΦΑΡΜΑΚΟΛΟΓΙΚΩΝ, ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΝ, ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ, ΛΕΞΙΚΩΝ καὶ νεωτάτων ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ, ΔΡΑΜΑΤΩΝ, ΚΩΜΩΔΙΩΝ καὶ διαφόρων ἄλλων ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ, συγκεντρώσαντες δὲ καὶ κατὰτάξαντες ταῦτα κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν καὶ εἶδος μὲ τὰς αὐτὰς ὡς καὶ παρὰ τῶν ἐνταῦθα βιβλιοπωλῶν πωλουμένων τιμὰς καὶ εἰς ἴδιον **Τιμοκατάλογον**, ἀποστέλλομεν αὐτόν

ΔΩΡΕΑΝ

παντὶ τῷ αἰτοῦντι.

Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσωσι τὸν χρησιμώτατον τοῦτον Τιμοκατάλογον παρακαλοῦνται ν' ἀπευθύνωνται :

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Ὁδὸς Πρωαστείου ἀρ. 10.

Εἰς ἈΘΗΝΑΣ

ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

ἀνακαινισθὲν ὀλόκληρον διὰ νέων καὶ ὅλων ἐκλεκτῶν καὶ διαφόρων εἰδῶν στοιχείων ἐκ τῶν Καταστημάτων τοῦ βέκτου κ. ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, τοῦ ὁποίου τὰ στοιχειοχητήρια διευθύνει ὁ κάλλιστος παρ' ἡμῖν τεχνίτης κ. Μηλιάδης, ἀναλαμβάνει εὐαγρῶς ἐπιθετικῶς τυπογραφικὴν ἐργασίαν, ὑποσχεόμενον ἄριστην φιλοκαλίαν καὶ πρὸ πάντων

τιμὰς συγκαταβατικὰς.

ΛΗΞΑΝΤΟΣ ΤΗΝ 31^{ΗΝ} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1891

τοῦ Ζ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τοῦ τρέχοντος Η' ἔτους, ἐπίσης καὶ οἱ ὀλίγοι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ παρελθόντος.

Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. ἀνταποκριτὰς ἡμῶν, ὅσοι μέχρι τοῦδε δὲν ἀπέστειλαν τὴν ἐξώφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ των. Εἶνε καιρὸς πλέον.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΟΡΙΝΝΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ—ΟΔΟΣ ΠΡΩΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘ. 10

Μόνον εἰς τὸ ἡμέτερον Βιβλιοπωλεῖον εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἀποκλειστικῶς αἱ ἐξῆς ἡμῶν ἐκδόσεις :

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ	μετὰ εἰκόνων,	ἔτος	Α'	Φρ.	6
»	»	»	Β'	»	6
»	»	»	Γ'	»	8
»	»	»	Δ'	»	8
»	»	»	Ε'	»	8
»	»	»	Σ'	»	8
»	»	»	Ζ'	»	8

ΣΗΜ. Τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα, εἶνε περιοδικὸν πρὸ ὑκατείας ἐκδιδόμενον, ἐν ᾧ ἐδημοσιεύθησαν καὶ δημοσιεύονται τὰ ὠραιότερα καὶ καὶ δραματικώτερα Μυθιστορήματα καὶ τὰ χαριέστατα διηγήματα, μεταπεφρασμένα καὶ πρωτότυπα. Ὀλόκληρος ἡ σειρά τῶν «Ἐκλεκτῶν» ἀπαρτιζομένη ἐξ 620 τυπογραφικῶν φύλλων, κοσμουμένων ὑπὸ 350 μεγάλων εἰκόνων ἐν Παρισίαις ἐξεργασμένων, ἀποτελεῖ ὀλόκληρον Μυθιστορικὴν Βιβλιοθήκην. Εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας ν' ἀποκτήσωσιν ὀλόκληρον τὴν σειράν τῶ Ἐκλεκτῶν, παρὰχωροῦμεν αὐτὴν ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς τιμῆς τῶν 52 φράγκων, ΔΙΑ ΜΟΝΟΝ ΦΡΑΓΚΑ 40.

ΤΑ ΔΥΟ ΔΙΚΝΑ, μυθιστορία Αἰμ. Ρισβούργ,	τόμ. 4	Φρ.	1,60
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνουάλη	.....	»	2 —
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ὑπὸ Γεωρ. Βαλαβάνη	.....	»	50
ΑΝΤΩΝΙΝΑ, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμά, υἱοῦ	.....	»	2 —
ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, μυθιστορία ὑπὸ Γρηγορίου Ξενοπούλου	.....	»	2 —
ΜΙΚΟΛΑΣ ΣΙΓΑΛΟΣ, μυθιστ. ὑπὸ Γ. Ξενοπούλου	.....	»	2 —
ΤΟ ΤΡΙΑΚΟΣΙΑΔΡΑΧΜΟΝ ΕΠΑΘΛΟΝ, ὑπὸ Γρηγορίου Ξενοπούλου	.....	»	50
ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετὰ φραγίσ I. Ἰσιδωρίδου Σκυλίση	.....	»	1,50
ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ, μυθιστορία Ἰωάν. Βαλιέρ, μεταφρ. Ἀντωνίου Φραβασίλη	.....	»	2 —
Η ΒΡΑΖΙΛΙΑΝΗ, μυθιστ. Α. Matthey μετὰ 13 μεγάλων εἰκόνων	.....	»	1,20
ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, μυθιστ. Καρόλου Μερουβέλ, μετὰ 28 μεγάλων εἰκόνων	.....	»	2,80
Ο ΛΗΣΤΗΣ, μυθιστ. Ἀλεξ. Δουμά, πατρός μετὰ μεγάλων εἰκόνων	.....	»	50
ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΙΑΤΡΟΥ, μυθιστ. Ἀλεξ. Δουμά, τόμος εἰς μέγα 8ον ἐξ 960 μεγ.σελίδων	.....	»	6 —
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ, μυθιστορ. Ἀλεξ. Δουμά (συνέχ. τῶν Ἀπομνημονευμάτων Ἰατροῦ), τόμος εἰς μέγα 8ον ἐξ 720 μ.σελίδων	.....	»	4,50
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ, μυθ. Ἀλεξ. Δουμά (συνέχ. τοῦ Περιδεραιίου τῆς Βασιλίσσης) τόμος εἰς μέγα 8ῶσον, ἐξ 544 μεγάλων σελίδων	.....	»	3,50
Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ, μυθ. Ἀλεξ. Δουμά (συνέχ. τοῦ Ἀγγέλου Πιτοῦ) τόμος εἰς μέγα 8ῶσον ἐκ 1260 μεγάλων σελίδων	.....	»	10 —
Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ, μυθ. Ἀλεξ. Δουμά (συνέχ. τῆς Κομήσσης Σαρνὺ) τόμος εἰς μέγα 8ῶσον ἐκ 260 μεγάλων σελίδων	.....	»	3 —

ΣΗΜ. Ἡ κατὰ φυλλάδια ἐκδοσις τῆς Κομήσσης Σαρνὺ καὶ τοῦ Ἰππότου τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου, πλησιάζει πρὸς τὸ τέλος. Ὀλόκληρος ἡ σειρά, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν: Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων, Περιδεραιίου τῆς Βασιλίσσης, Ἀγγέλου Πιτοῦ, Κομήσσης Σαρνὺ καὶ Ἰππότου τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου, θὰ τιμᾶται φρ. 27. Ὁ ἀποστέλλων ΜΟΝΟΝ ΦΡ. 20 λαμβάνει τοὺς ἕδη ἐκδοθέντας τόμους καὶ τὰ ὀλίγα ἐκδοθῆσόμενα φυλλάδια τῆς Κομήσσης Σαρνὺ καὶ τοῦ Ἰππότου τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου, μέχρι συμπληρωσεως τοῦ λαμπροῦ τούτου ἔργου τοῦ γόητος Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ ἐξελισσεταὶ ὀλόκληρος ἡ Γαλλικὴ Ἐπαναστάσις.

Σὺν τῇ αἰτήσῃ παρακαθάλλεται καὶ τὸ ἀντίτιμον.